

חברות מהשיבות

אסיפורי אלפיות

מה

עושים כשכאבי

שיניים מסתוריים תוקפים

בעוצמה? ואיך אישה מטופלת

בקטנטנים יכולה למצוא זמן

להתחזקות? עדיה אפלבוים וחברות

משתפות על לימוד קדוש שמשיב להן

את הנפש כל פעם מחדש. שיחת

חברות שאסור להחמיץ! |

עמ' 6

יש בתוכך מלכה,

המעשייה תעזור לך למצוא אותה |

מתבוננות במעשיות

4

המשפחה הייתה היסטורית,

אבל היא ידעה: "בוודאי ישנו שם" |

תמונות חיים

9

בחודש אב זה הזמן לעקור

את מחריבי הבית היהודי |

זוגיות לאור הצדיק

12

כל השיעור אני שומעת דברי

רביו זכים וטהורים רק בלי שם

ומלכות. האם אני הוזה? |

מיומנה של מתקרבת

14

מְשִׁיחַ יִגִּיד לְיִשְׂרָאֵל
כָּל מֵה שֶׁעָבַר עַל יִשְׂרָאֵל
בְּכָל יוֹם וַיּוֹם
עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל בְּפֶרֶט"

(רמזי המעשיות למעשה מבערגיר ועני)

"תודה"

מכל הלב

העלון שלך לא צנח מהשמיים!

זה הזמן לפרגן למפיצה שהביאה לך אותו!

השאייר את שמך, מספרך ואת שמה

של המפיצה בשלוחה 3.

את המפיצה שלך תיכנסו להגרלה הגדולה!

קו חברות מקשיבות 03-313-4270 שלוחה 3

על הרכבת הדוהרת

לתרומות:

נדרים פלוס ← אור העולם ← חברות מקשיבות

בהעברה בנקאית:

למס' 6987607

סניף 897, בנק לאומי 10

ע"ש עמותת "מתחברים לאור העולם"
לציין עבור חברות מקשיבות

בקו חברות מקשיבות:

033134270 / שלוחה 2

לקבלת העלון במייל, תגובות,
הערות והארות

a033134270@gmail.com

עימוד ועיצוב:

רבקה 0548400856

תמונות:

FREEPIK

עיצוב גרדי:

B&LUM

הגהה:

ר.ל בהר 054-846-9963

העלון עבר בקרה ע"י ועדה רוחנית.

לתגובות ניתן לפנות לכתובת מייל

המצויינת לעיל.

העלון מוקדש
לישועת עם ישראל
ולגאולה השלימה ברחמים

לעילוי נשמת
ראובן בן מרים
תנצב"ה

בה מחדש. עושים כמעשה בת המלכה. קוראים לבעל התפילה שיבוא, ובינתיים, גם בתוך הגלות המרה, בתוך הקלקולים, ועיוות ההרגשים, בתוך החנויות והמכירות שלא תמיד מספקות את הסחורה הנכונה, "יטהר אותנו קצת..." ישלח רוח טהרה, שנחזיק מעמד. שנרגיש את הטוב. שלמרות רוח הסערה - נצליח לבחור בעדין, בנקי, ברצון השם.

וזה עבודה. ואיך אמרה לנו חברה? "אני מרגישה כמו מאטראס ממעשה "מבערגיר ועני" מסיפורי מעשיות שהלבישו אותו בבגדי המלכות של בת הקיסר, ולא היה לו מושג למה ועל למה, ולפעמים כמו בת הקיסר, הולכת בגאון בבגדי צניעות... זה מתחלף לי, וזה ניסיון יום-יומי".

רק עוד קצת. להרבות תפילות על צניעות. על קדושה. ופתאום יבוא אל היכלו. יספר לכל אחת מאתנו מעשיות שלמות של גבורה שפעלה בחושך, בלי להרגיש דבר. יחזיר לכל אחת מאתנו את כתר הצניעות, יחד עם כל כתרי הקדושה הראויים לנו כל כך.

"וּפְתָאוּם יָבֹא אֶל הַיְכָלוֹ הָאֵדוֹן אֲשֶׁר אִתָּם מִבְּקָשִׁים" (מלאכי פרק ג' פסוק א'),
אִישׁ אֲשֶׁר בְּרֹב חֲכָמָתוֹ הָעֲצוּמָה וְהַנְּשָׁגָה יִכְנִיס בְּלֵב כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל
לְבַל יִשִּׁית אֶת לְבָבוֹ לְכָל הַמְּבוֹכוֹת וְהַשְּׁאֵלוֹת וְהַלְצָנוֹת,

אֲשֶׁר הַתְּגַבֵּר בְּעוֹלָם כְּמַעֲט עַד אֵין תְּכָלִית,
אֲבָל יִתְגַּבֵּר וְיִתְחַזַּק וְיִתְאַמֵּץ בְּתַפְלָה וְצַעֲקָה וְשִׁאֵר הָעֲצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת,
עַד שִׁישְׁלֵם רְצוֹנוֹ וְחִפְצוֹ וְכִנְיָתוֹ יִתְבַּרַךְ בְּבְרִיאת עוֹלָמוֹ בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת
שֶׁאֵין שְׁלֵמוֹת אַחֲרָיו"
(כוכבי אור, פרק "אמת ואמונה" סעיף י"ז)

באהבה

חברות מקשיבות.

המציאות נראית כמו הצגה אחת גדולה. מחליפה גוונים כמו זיקית. האדמה נעה מתחתינו. משוועת לגאולה. ואנחנו כמו ברכבת דוהרת, מקפצות ומקשקות מעליה, דרוכות, מסתכלות בחלון המחליף נופים, מנוף אדום-שחור של מלחמה, לנופים ירוקים-תכולים יותר. גם בתוך הרכבת אנחנו לא שוקטות, עוברות! כל אחת מחזיקה בגבורה את סיפור חייה. מאמינה שכאן בדיוק היא צריכה להיות. מחפשת התחזקות אצל רבינו הקדוש שהבטיח שיש לו בשבילנו די אוצרות עד הגאולה. אשרינו כל כך!

במעשה מבעל תפילה למדנו על "רוח הסערה". רוח משברת ומפרקת שבלבלה עולם ומלואו. אחרי הרוח הנוראה נאבדו כל עשרת אנשי המלך. והעולם התחלק לכתות כתות. תכליות שונות ומשונות צצו בעולם, מספקות תכליות אחרות לגמרי מהתכלית הנצחית...

בבין הזמנים מרגישים בעוצמה את ה"רוח סערה" שהשתוללה בעולם והפכה ממדבר יישוב ומיישוב מדבר. גם את ההרגשים היא הפכה. איפה שצריך להתרגש - יבש לנו כמדבר, ואיפה שצריך להיות ידישים ולהסית עיניים - רטוב, מסקרן, ומאוד מסוכן... היצר הרע גורף קופות על הרגשים מעוותים - על העצבות שמתנפחת בלב ללא רשות. על שמחה של ליצנות. על ייאוש משתק. ועל בדידות מדומה, כאילו אף אחד לא רואה מה שעובר עלינו... וחלילה אין שומע...

בקטע המעשייה החדש מתגלה בת המלכה שנהייתה למלך על המדינה שבחרו להם את היופי לתכלית. היא מתאחדת עם בעלה, "הגיבור", ומבקשת מבעל התפילה בינתיים לטהר קצת את המדינה מהפריצות ומהתיעוב שהשתוללו בתוכה.

כשהצניעות של אמותינו הקדושות יושבת לה בקרן זוית. מחכה שיחזירו לה כתר. שיבחרו

אומן ראש השנה - ואנחנו מתחילות להתכונן!

מעוניינת לארגן סעודות במקום מגוריך לנשות ברסלב לימי ראש השנה הקדושים?

רוצה פרסום חנים בעיתון? קיבלת!

כל מארגנת זכאית לפרסום בעלון אלו

ובנוסף פרסום בקו חברות מקשיבות

בשלוחה מיוחדת שתפתח בל"ג אחרי תשעה באב

הדרכה מיוחדת תינתן בל"ג על ידי מארגנות קוממיות לכל המעוניינות!

הקליטי הודעה עם שמך, מקום מגוריך ומספר הטלפון-
ונציגה תחזור אלייך.

עכשיו! לכבוד רבינו! בואי לזכות ולזכות! מחכות לך...

קו חברות מקשיבות: 033134270 שלוחה 3

מעשה מבעל תפילה

חלק כ"ה

כת יפת התואר

זו) את הבעל-תפלה, שילך במדינתה, ויטהר אותה מהזמא הגדולה שלה, כי מאחר שאצלם היה עקר התכלית ענין היפת-תאר, כנ"ל, בודאי היו מזהמים מאד מאד בתאנה זו, על-כן בקשה מהבעל-תפלה, שילך ויטהר אותם קצת לעת-עתה, שלא יתגשמו לעת-עתה, בזהמא הזאת כל-כך, כי מלבד התגברות התאנה, היה אצלם פמו אמונה, שזהו התכלית, (כי כל הפתות הנ"ל, שבחרו להם כל אחת ואחת איזה מדה רעה לתכלית, כנ"ל, היה אצל כל אחת ואחת פמו אמונה גמורה אותה המדה רעה) ועל-כן בודאי היו משקעים מאד בזה, על כן בקשה ממנו, שילך ויטהר אותם קצת לעת עתה.

לכאן וספרה להם, שמעת שבא הרוח סערה וחטף את התינוק היקר (מן העריסה) כנ"ל, אז יצאה בשעת הבהלה אחר התינוק – ולא מצאה אותו. ודחק אותה החלב, ומזה נעשה ים של חלב. ואחר-כך מצאו אותה בני מדינה זו, וקבלו אותה למלך עליהם.

*** והיה שם שמחה גדולה; גם בכו מאד על התינוק היקר הנזכר-לעיל, שנאבד מהם ועל אביה ואמה שאינה יודעת מהם. והנה נמצא, שבא בעלה של המלכה הזאת, (הינו הבת-מלכה שנעשית כאן מלכה) כי הגבור הוא בעלה כנ"ל, ועתה יש להמדינה מלך.**

*** ובקשה הבת-מלכה (שהיא מלכה במדינה**

והלכו יותר ובאו למדינה אחת, ושאלו את השומרים: מי המלך שלכם? השיבו, שמלך שלהם הוא יפת-תאר, מחמת שהיא מביאה אל התכלית, כי התכלית הוא ישוב העולם, כמבאר לעיל. ובתחלה היתה אצלם איזה יפת-תאר למלכה, אחר-כך מצאו יפת-תאר מפלגת ביפיה מאד מאד, וקבלו אותה למלך.

והבינו (הינו אלו החברים הנ"ל הבינו) שהיא בודאי הבת-מלכה הנ"ל, *** ובקשו גם-כן להתראות עמה והלכו וקבלו רשות, ונכנסו אל המלכה, והפירו כי היא הבת-מלכה. וגדל השמחה שהיה שם, בודאי אין לשער. ושאלו אותה איך באת**

★
ההתקדמות ליתרון
האיש, העליון
המלכים והנסיכים
הקטנים והגדולים
יחוללו רחב כאלו אקבל
רשות מהלש יתברך לכת
לאילו רשות את מחכה?
(אילווג הגון/שלא
בית/הצלה/הרואה/
ברואת...)

★
לא לא אני מתקדמת
כבר אבידת גדולות
מבאית.
אילו מהן מצורות כי
שמחה?
(אדג': בוצ', יאדיו,
מננות שטיים של בראות,
הצלה, כדאי אמנות
ולחיות)
לאילו אבדת אני צוד
מתקדמת?
(כדאי אמנות ולבקש...)

★
כיצד אני מאפשרת לבוא
התפלה להיכנס אל
מדינתי?
אולי דיבור של צדיקים
יכול לטהר אותי זכשיו,
או רח אמן או כניסה
ואבאל את דעתי אליו?
(אולי התבוסה?)
אולימה? פתימה איתריות
בספר, ריתקיס...)

"יפת תאר מפלגת בִּיפִיָּה מֵאֵד מֵאֵד"

כְּשֶׁאֲנִי מִסְתִּירָה, מְחַבֵּאָה

יְפִי, תִּפְאָרָה.

הוֹלֶכֶת בְּפִשְׁטוּת, בְּשִׂיא הַצְנִיעוּת

סֵט אֶפְנָה, טֹאֵי-דָאִי,

בֶּד מְבָרִיק וּקְשִׁירוֹת

מִשְׁאִירָה רַק בְּהֶצְנֵעַ, פְּנִימָה.

רוֹצֶה לְהִיטֵל צְנוּעָה בְּתַכְלִית...

קוֹל הַפֶּת הַבְּזוּיָה בְּאֲזֵנֵי מְרַעֲמָה

אֶת כָּל כֶּד לֹא שׁוּחַ, תְּמִימָה.

לְדַעַת לְהִתְלַבֵּשׁ, זֶה מֵה שְׁמִתְבַּשֵּׁשׁ,

סְטִייל אַחֲרָיו לְצַעֵק בְּגָאוֹן

הַתְּהַלְכִי בַּמִּדְרוֹן, דִּרְדְּרֵי הָאֲרוֹן...

וּמָה הֶעֱצָה?

מִי יִבְרִיחַ צִלְלִים, יַחְזֵק אֲמוּנָה

מִי יִזְלִיחַ טַל חַיִּים, יַעֲזִיד נִשְׁבָּרָה?

נִשְׁמָה יִקְרָה שֶׁחֲשָׁכָה לָהּ הַדָּרָה

בֶּת יִשְׂרָאֵל שְׂרוּצָה הִכִּי, לֹא בַעֲרָה!

וּפְתָאֵם אוֹר מֵאִיר - מִגִּיחַ

הַיֵּשֶׁר מִבְּעַל הַתְּפִלָּה מִזְרִיחַ

תַּכְלִית זֶה לְזִכֹּר,

מִי יִפֶּת תֹּאֵר בְּאֶמֶת.

מִי תִזְהַר וְתֹאִיר שֵׁם לְמַעַלָּה.

מִי תִהְיֶה זֹאת, שֶׁכֵּל חַן יִזְכֶּה הָעוֹלָם,

יֵאִירוּ מִפְּנֵי בְּעִתִּיד.

וְלִנְצַח תִּשָּׁב, חֲבוּנָה וְדְבוּנָה,

בְּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים.

לשוב אל המלכה שאת איפה שהכי קשה לך, שם התיקון שלך

שלום וברכה,

אני אמא למשפחה ברוכה. בתקופת המלחמה היה מאתגר... אני רוצה להיות לילדים אבל קשה לי! אני קמה לתוך בכיות-מריבות-צעקות וזקוקה לשקט. מודה לה' על סיום המלחמה, אך כעת עולה בי חרדה מטורפת מהחופש הגדול. מה יהיה כשקייטנות יגמרו ונהיה צפופים יותר? הם לא תמיד שומעים בקולי. אני אוהבת אותם אבל מרגישה כלואה, כועסת, ורוצה לברוח. אשמח לעצה, מרים.

תמר משה, חסידת ברסלב מביתר, מלווה נשים בתהליכים פנימיים משיבה:

שלום יקרה,

במעשיה שלנו, כל כת חוזרת במסע תיקון אל המלך, והפעם דרך השאלה: מי המלך שלכם? בואי נשאל אותי ואותך, למה אנחנו פה? מה יקר כאן?

במילים אוהב נאמן מלשון אמונה. כשנופלת מידת האמונה נופלת מידת החסד והאהבה ומתגברים אהבות רעות. אהבה ואמונה כרוכות זו בזו. כשאני אוהבת מישהו, אני נותנת בו אמון שהוא מיטיב איתי. הוא סומך עליי, ואני עליו. "לכתך אחרי במדבר".

כשאני באמון כלפי התפקיד שלי, בהסכמה לרצוניה, אני מגלה בתוכי כוחות, שעוזרים לי להרים ראש מעל המים. רבינו גילה שהסוד הוא רק להחזיק מעמד. לא קל. אבל אם את באופן תמידי רוצה לברוח, תוכלי לעבוד על חיבור דרך השלמה של המקום שלך וקבלה. קבלת עול מלכות שמים, כי הסכמה זו אהבת ה' ואמונה בו.

נסי דמיון מודרך: תארי אותך מבחוץ. ביום הכי 'צפוף' שיש. קחי נשימה. כשאת נושמת, את יכולה להתחבר לאור ה' ולאור הצדיקים שמהם אנו מקבלים חיות.

נסי לבחור בבוקר הזה, הוא כאן. הילדים מדפקים על מיטתך. ואת בוחרת לצאת מחווית חוסר האונים להסכמת הלב. בתוך הקיץ-קיץ הזה אמרי לעצמך "אני כאן ועכשיו. בדיוק כמו שה' רוצה". שימי לב איך את מרגישה. הוסיפי מילים משלך והקשיבי: מה הוא אומר לך?... אוהב אותך? מתגעגע אחר הכביסות שלך? כל דיבור שתשמעי הוא בחינת רוח הקודש - בהתבודדות אנחנו גם מקשיבים, למה שהנשמה מעלה, תקשיבי, תגלי בתוכך אור.

ככה, תלמדי את הנפש שילדים אינם מסוכנים כאריה בג'ונגל. אין צורך לברוח (מלבד ל'חדר-ברחה' של ההתבודדות...) בינתיים, פשוט תנשמי שוב. רק תישארי. תניחי ידיים על הלב ודברי איתו. הוא פה. מצאי את הכיף שלך איתם וכשיש ריבים, מחאי כפיים (זה מבטל מחלוקות...)

שִׁילָה וִיטְהָר אוֹתָם קָצַת

באמצע חדר האוכל (קרי: המטבח) באמצע הליל. כותבת את המילים הללו ו-כן, אותו הידור נפלא וקדוש בא אל ביתי. איתי, עימי ואצלי. ואני שמחה בו.

חכו. לא נגמר הסיפור. אבל אני עדיין לא יודעת את ההמשך. כי יש עוד מקומות נפלאים שלא זכיתי להגיע אליהם. אבל אני רוצה. מתפללת עליהם. מבקשת שוב ושוב את בעל התפילה שיכנס למדינתי. יטהר אותה קצת. ועוד קצת. עד ש"כָּל הָעוֹלָם שָׁבוּ אֶל הָשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, וְעָסְקוּ רַק בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה וּתְשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים אֲמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן" (סוף מעשה מבעל תפילה).

רחמי חספתי:

מה הקשר?

"מה הקשר?" נערה משולהבת במרכז המעגל, שואגת בביטחון, "ההידור הספציפי שדיברתן עליו, הוא בכלל לא בטוח יותר טוב". המשולהבת השואגת, הלא היא אמתן הנאמנת, מרבה במילים. מכבירה בהבהרות. מוסיפה הוכחות. מערבבת הכול לעיסת-מלל דביקה. לאמור: אל תבלבלו לי בשכל. נא לא להכניס לי מחשבות משונות. תנו לי להמשיך בשגרת חיי. בלי נקיפות מצפון. בלי לחשוב שיש לי לאן להתקדם. כמו שאני עכשיו - זה מספיק בסדר. וזו האמת. שלום. (ולא, בדווקא אני לא אפרט מה ההידור. מה זה משנה. הפרטים המלאים לא שמורים במערכת).

ועכשיו קצת רקע:

אני? נערה משולהבת כנ"ל

איתי? לפני המון-המון שנים.

היכן? באמצע המעגל. באמצע חדר האוכל. באמצע שבת בנות-ברסלב ארצית (אחח... חלקן מתרפקות עכשיו בנוסטלגיה).

איפה? אני לא יודעת בעצמי. אבל פתאום נקלעתי לאיזו קבוצה של חברות שדיברו על הידור כלשהו בנושא כלשהו. ככה ראוי יותר. נכון. נכון. זה כדאי. השם שמח בזה.

איתותים מהבהבים במוחי. מתחילה להרגיש לא בנוח. אולי הן צודקות, אבל אני בכלל לא אוהזת במדרגה הזו!... חושים נדרכים. זעה קרה. זחלים מטפסים במעלה חוט השדרה. אני חייבת להגיד את דעתי בעניין. נואמת. לוחטת באש קודש. סופקת כפיים. מניפה אותן מעלה. מנחיתה לשולחן. עושה בלאגן. בקיצור. לא בטוח שההידור הזה טוב יותר. או נכון. או רצון ה'. ההפך. נראה לי. אני בטוחה, כלומר... וזו האמת. שלום.

"כִּי כָל הַפְּתוּת הַזֶּה, שֶׁבָּחָרוּ לָהֶם כָּל אֶחָת וְאֶחָת אֵיזָה מִדָּה רָעָה לְתַכְלִית כָּפֹל, הִיָּה אֲצֵל כָּל אֶחָת וְאֶחָת כְּמוֹ אֲמוּנָה גְּמוּרָה אוֹתָהּ הַמִּדָּה רָעָה וְעַל-כֵּן בּוֹדָאִי הִי מְשַׁקְעִים מְאֹד בָּזָה".

גוונים של ים

עיניי היוקדות לוכדות מהצד את בת-

שבע. היא מחזירה לי מבט שלו. ניצוץ משועשע מרצד באישוניה. כשאני מנמיכה קצת את גובה להבות המילים שלי, היא אומרת בפשטות: "לא נראה לי שהרבה רוצה שנתנצח ככה." "אבל, בת שבע!" אני נדהמת, "הרי אנחנו מתווכחות על האמת! איך נדע מהי!... וכו' וכו' וגו'".

"לא דרך התנצחויות." היא פוסקת. גוונים של ים רגוע בקולה "הרבה מכניס בנו כזאת אמת, שגם אם אני עדיין לא אוהזת במדרגה מסוימת - אני לא מבטלת אותה. ואני מוכנה לפחות לרצות אותה." היא עוצרת שניה. וממשיכה: "מי שרוצה לדעת מה האמת, שפשוט תתפלל על זה. שתבקש מהשם שיראה לה מה הרצון האמיתי שלו. שייתן לה כוח ללכת בדרך שחפץ בה".

"עַל כֵּן בִּקְשָׁה מִהַבְּעַל-תְּפִלָּה, שִׁילָה וִיטְהָר אוֹתָם קָצַת לְעַת-עֲתָה".

אני המומה. תשובה כזאת! אני רגילה שמשכנעים. שמוכיחים. עם צעקות-נעורים, אפילו. אבל להתפלל על זה? זה באמת לא כל כך מאיים. אולי ננסה. "אני גם יכולה להתפלל עלייך, אם את רוצה" מתנדבת בת שבע. אני מסכימה לה.

שיטהר אותה

אחר כך חוזרים הביתה. שבת בנות ברסלב היא לא דבר ששוכחים מהר כל כך (אהה... חלקן מהנהנות עכשיו במרץ).

ואני לא שוכחת את המשפט הפשוט ההוא בחדר האוכל. עם הכנות והגוונים של הים. אני מתחילה להתפלל על עצמי. ככה. בתמימות. כמו שבת שבע אמרה. "ריבונו של עולם תאיר את עיניי. אני רוצה להיות כרצונך. רוצה להיות יהודיה טובה. אני לא יודעת מה הרצון שלך לעניין ההידור ההוא. אבל תורה לי את הדרך שלך. אבא. אהלך באמיתך".

ובאופן מוזר. לא הגיוני. לא צפוי. חסר סיכוי בדרך הטבע--- משהו בתוכי מתחיל להתעורר לאט לאט. לבקש ולכסוף להידור ההוא. "אתן לא נורמליות!" אני נוזפת במחשבות החדשות. המתגעגעות. "מה הקשר! וזה בכלל לא... וכל זה..." אבל הן לא מתרשמות, המחשבות. ממשיכות להפציר בי. מתפללות. מבקשות. מי יודע... אולי...

...ואחרי המון-המון שנים. אני יושבת

ליקוטי תפילות

תפילה לגאולה

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵינוּ וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּרְחַם עָלֵינוּ וּתְזַכֵּנוּ וּתְשַׁלַּח וּתְבִיא לָנוּ מִהֶרָה אֶת מְשִׁיחַ צִדְקָנוּ, וַיִּתֵּן כָּל הָעוֹלָם הַזֶּה עִם כָּל הָעוֹלָמוֹת מִרֹאשׁ וְעַד סוֹף שְׁתָּלוּם כָּלם בְּזֶה הָעוֹלָם הַמְעֻשָּׂה.

רַחֵם עָלֵינוּ וְעָלֵינוּ וּתְבִיאָהּ מִהֶרָה לְשָׁלוֹם, וַיִּתֵּן הַכֹּל בְּתַקוֹן נִפְלָא וְנוֹרָא וַיֵּאִיר לָנוּ הַדְּעוּת הָאֲמִתִּי, וַיִּפְתַּח עֵינֵינוּ וּלְבָנוּ בְּתוֹרָתְךָ;

וְנִזְכָּה עַל-יְדוֹ לְהִבִּין כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה עַל בּוֹרְןָ וְאֲמַתָּהּ.. כִּי יֵשׁ רַבִּים שֶׁחִפְצִים וּמִשְׁתוֹקֵקִים וּמִתְגַּעְגְּעִים מְאֹד לְשׁוֹב אֲלֵיךְ, אַךְ דְּרָכֵי הַתְּשׁוּבָה וְהַתּוֹרָה נִסְתָּרָה מֵהֶם, וְלָבֶם חִלּוֹק בְּסַפְּקוֹת וּחְלּוֹקֵת הָעֲצָה הַרְבֵּה.

בְּפֶרֶט כְּמוֹנֵי הַיּוֹם, אֲשֶׁר אֵתָּה יְדַעְתָּ כָּל מֶה שֶׁעָבַר עָלֵי עַל-יְדֵי עַצֶּם רַבּוֹי הַסַּפְּקוֹת וּחְלּוֹקֵת הָעֲצָה שֶׁיֵּשׁ לִי בְּרַב הַדְּבָרִים... רַחֵם עַל כָּלל יִשְׂרָאֵל וְעָלֵי וְשַׁלַּח לָנוּ הָאֲרֶז נִפְלָא מֵעוֹלָם הַתַּקוֹן שֶׁנִּמְשַׁךְ עַל-יְדֵי מְשִׁיחַ צִדְקָנוּ..

וְנִזְכָּה תְּמִיד לְעֲצָה שְׁלֵמָה וְטוֹבָה בְּאֲמַת בְּכָל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם;

"אז את הגעת במקום הרבנית כהן?" הן מתיישבות, מזדדות אותה בעיניהן. סוף יום, וביטלו את הרבנית שהייתה אמורה להגיע. מי היא האישה הזו עם הגיטרה? היא מחייכת. מתעלמת מהחומה הבצורה שמולה. מוציאה "משיבת נפש" מהתיק. מקשרת את עצמה לצדיק הגדול ומאז הכול רק מתחיל...

"צריך לדעת, שהשם יתברך מתפאר אפילו עם הקל שבקלים שבאשרא
אפילו פושעי ישראל, כל זמן ששם ישראל נקרא עליו
יש בו התפארות פרטי שהשם יתברך מתפאר עמו.
על בן אסור לאדם לאיש עצמו מהשם יתברך
אפילו אם קלל ופגם הרבה מאד חס ושלום.
כי עדין לא פסק חביבות השם יתברך ממנו". 'משיבת נפש', ד'

היא מספרת ומנגנת על ההתפארות שיש בתוך כל נשמה, על החביבות שלעולם לא עוזבת. מסבירה במילים שלה ומבקשת לשמוע אותן, את הנשמות שמולה.

"את לא מבינה מה עשית לי", הסקפטית מתחילת השיעור מגיעה עם עיניים מצועפות בסיומו. "אולי יש לך עוד שיעורים?" עוד אחת מצטרפת, כמיהה בקולה. "ומה זה ספר הפלא הזה? איפה אפשר לקנות אותו?" מבררות כולן, בלי יוצאת מהכלל.

"אם היו מצלמים תמונות לפני ואחרי לא הייתן מאמינות. וזה לא משהו חד פעמי. אלו רפואות נוראות שכל אחת יכולה להכניס לתוכה. לא צריך מרשם רופא, ולא צריך להיות רבנית" צוחקת עדיה, ה"רבנית" של אותו שיעור נפלא שממשיך, משנה גוון וצורה, עד עצם היום הזה.

לא עוזבות את הנפש חברות מספרות על לימוד משנה חיים

היום התכנסו כאן להשיב את הנפש. עדיה אפלבוים המוכרת לכולנו מטור "זוגיות לאור הצדיק" הנפלא הגיעה לספר על הקשר שלה לספר הקדוש "משיבת נפש", מתארת מה קורה לנשמה כשהיא קוראת את הדיבורים שם בפנים. לימוד כנפו, קרן הוברט ועוד חברות- מוסיפות דיבורים מהלב וחזיקים שמשיבים את הנפש. מספרות על עולם שלם של התחזקות שנמצא בהישג יד. "זכני לגדל". את עצמינו עם דיבורי הצדיק. דווקא עכשיו. כי בא מועד.

התחזקות עם המטרנה והטיטולים

את הספר "משיבת נפש" פגשה עדיה עוד לפני הבערה הגדולה לרבינו ועצותיו המרפאות. "בתחילת התשובה, עוד לא הייתי 'ברסלב' במוצהר, אבל תמיד שלפתי לעצמי ספרים של רבינו מהמדף. אחרי שהתחנתי עם בעלי, ברסלב שבריר לי את עניין צדיק האמת, ביקשתי להתחבר מבפנים. אך ברוך השם מהר מאוד מצאתי את עצמי אמא לילדים קטנים. הרגשתי מתוסכלת מהרוטינה האינסופית של עבודות הבית והטיפול האינטנסיבי בצרכי הילדים. איפה הרוחניות שלי? לאן היא נעלמה? לא הצלחתי לתת לעצמי את הצורך העמוק בדיבורי קודש. הייתי חייבת משהו שיחזיר לי את הרוח".

זו הייתה לאה מהקהילה של הרב עודד ניצני שליט"א שנתנה לה את הכיוון. "את יודעת? אצלנו בקהילה אומרים שלנשים טוב מאוד ללמוד 'משיבת נפש' והשתפכות הנפש יותר משאר ספרים, זה לימוד מעשי לחיים. ויחסית ברור וקל להבנה שלא כמו ליקוטי מוהר"ן למשל", עדיה שומעת, אבל לא יודעת איך מיישמים. היא הלכה וביכתה לאוזני בעלה את העובדה שאפילו לזה אין לה פנאי.

איך תפתח ספרים

שהבית כל כך טובעני? אבל בעלה הפך את הדבר לנגיש ופשוט: "את אוכלת ארוחת בוקר, נכון? אז מה הבעיה לקרוא סעיף קטן ולהדביק סימנייה, אפילו משפט קטן זה טוב! תמיד תוכלי להמשיך למחרת..."

צעד אחר צעד עם 'משיבת נפש'

עדיה מתחילה. מתגברת על המניעות, ופותחת. שורה אחת, וכבר התינוק בוכה. סוגרת. ממשיכה למחרת בשורה שאחריה. הפעם הצליחה לסיים פסקה. "זה היה קסם. התקדמתי בצעדים קטנים. כשאת בתוך המוצצים והחיתולים, לימוד כזה הוא הזרקת אנרגיה אדירה. הרגשתי שהספר הזה מגיע אליי- למקום בו אני מונחת- ונותן לי הארה. בום! הנה, יש לך כבר כוח להמשיך ולהתמודד".

'משיבת נפש' מלווה את עדיה ונמצא איתה בכל המצבים. לכל מקום היא לוקחת איתה את הספר הקטן והקדוש הזה. שנמצא אצלה בסידור.

"אני זוכרת יום אחד, בשלב יותר מאוחר בחיים. אני הולכת בצפת ומרגישה חושך גדול ברוחניות. מרגישה מרוקנת, לבד בעולם. ישבתי כך בתחנה, עצובה ועגומה, ממתינה לאוטובוס שיחזיר אותי הביתה. פתאום הוא קרא לי.

'משיבת נפש' שתמיד הולך איתי. פתחתי. דיבורי התחזקות משובבי לב נגלו אליי. מושכים אותי מהבור. הדיבורים שם הפכו לי את הקערה על פיה. הכניסו תקווה. יצאתי מהצד השני של הסעיף אחרת לגמרי".

"צריך לדעת" מסכמת עדיה, "משיבת נפש" זה דיבורים של החיאה כפשוטו. משיבים את הנפש. את חנוקה, אטומה, מבלבלת, ופתאום את נשמת".

כשהשיניים מבקשות לדבר התחזקות

בשלב מסוים עדיה עולה דרגה ונבחרת מהשיניים לזכות את הרבות בדיבורי ההתחזקות כמחליפה לקרן הוברט שבזמנו העבירה את שיעור "משיבת נפש" בבר יוחאי. אבל לפני שנצלול להמשך העלילה, ניתן ללימוד כנפו ולקרן הוברט את הרמקול. הסיפור שלהן מרתק:

"זה היה לפני תשע שנים בדיוק" חוזרת איתנו

לימור אחורה בזמן. "חזרתי מאומן אחרי 14 שנה שלא הייתי אצל הצדיק. הייתי באורות גבוהים, מרוגשת מהפגישה עם רבינו, כשקרה הוברט, חסידת ברסלב ושכנה שלי, הגיעה אליי, פניה כאובות".

"אוהו, איזה כאבים!" מצטרפת קרן. "לא ידעתי מה לעשות עם עצמי מרוב כאב. ידעתי שלימור מוכרת פרופוליס שיכול להרגיע לי את כאבי השיניים ופשוט הגעתי אליה. אבל לתגובה של לימור לא ציפיתי, והיא אמרה: 'זו בכזה ביטחון שזה' חדר בי

כל כך עמוק

ופשוט צייתי"

"גם אני הרגשתי מעין נבואה כזו" מחייכת לימור. "אמרתי לה: קרן, את לא צריכה כלום, כאבי השיניים האלו זה רק כי את צריכה למסור לנו כאן ביישוב דיבורים של הצדיק. לתת לנו שיעור שירומם את כולנו"

"בשבת קודש הסמוכה, יומיים אחר כך התחלנו שיעור, וכאבי השיניים התנדפו ואינם" מספרת קרן את הפלא. נס לאור יום. אך היצר הרע לא נח על שמריו, והערים על קרן בלבול נוסף שגרם לה לפקפק בחיוניות השיעור:

"השבת הראשונה הייתה נפלאה. דיברנו מעניין

הירידות והעליות בעבודת השם. איך כל העולם הזה הוא רצוא ושוב. גם פתחנו בליקוטי מוהר"ן בתורה ממנה לקוח הסעיף. ודיברנו על הפסוק: "חרפה שברה ליבי" - אלו החרפות השוברות ליבו של אדם. לא היה לי מושג איזו חרפה מחכה לי בעוד שעות מספר..."

"במוצאי שבת שמעתי שאבא שלי התאשפז על התקף לב קשה. נתנו לו מכות חשמל, ניסו בכל דרך לעורר אותו, להשיב אותו לארץ. זה לא היה פשוט בכלל. הרופאים היו בטוחים שהוא ילך, חלילה. לא יעמוד בזה. כמה פעמים שהבן אדם עלה וחזר! לבסוף ברוך השם מצבו התייצב. הזדעזעתי. אני מלמדת על עליות וירידות, ואבא שלי עולה ויורד מהעולם לשמיים? חששתי משבוע הבא... מה הולך כאן? מה אלו המעברים האלו?"

אך קרן, כמו תלמידה אמתית של רבינו, הולכת להתבודד. מבקשת התחזקות. ומגלה אותה. ואולי דווקא השיעור של הירידות והעליות גרם לאביה לחזור כל כך מהר לארץ החיים, כנגד תחזיות הרופאים, להתאושש במהירות ולחזור לתפקוד? בוודאי ש'משיבת נפש', רק השיבה את הנפש. בוודאי שמשיעור קודש קודשים כזה, יצא רק טוב. הרופאים מנחים את אביה שיתחיל בהליכה, רק הליכה, בלי פעילות ספורטיבית גדולה מדי. קרן שוב מתפעלת. בסעיף מדובר על הליכה בעבודת השם. צעד אחרי צעד. במתינות. קרן מגיעה גם שבת הבאה. וכך הלאה והלאה עד למעבר לצפת. וכך משתפת קרן:

"כשהגעתי לצפת, מפקידה בידיה האמונות של עדיה את השיעור בבר יוחאי, לא ידעתי איך אמשיך את השיעור. אמרתי לעצמי: בעתו ובזמנו, נראה כבר איך. ופתאום נחשו מה? כן כן. כאבי שיניים נוראים. עוד בלילה הראשון בדירה החדשה לא הצלחתי לישון מרוב כאבים. שנתיים תמימות לא הרגשתי בהם, ופתאום הם שוב כאן, ובעוצמה!"

'הבנתי, הבנתי' צעקתי להשם. 'אני ממשיכה את השיעור, אני לא עוזבת את 'משיבת נפש' זה היה כמו קסם. הייסורים פחתו עד שנעלמו לחלוטין'."

להיות צינור

בצפת מתקיים לו שיעור חדש, ובבר יוחאי עדיה ממשיכה את השיעור היקר. זה לא פשוט לה. אבל היא עושה את זה.

"כשקרה ביקשה ממני להחליף אותה הופתעתי. שאני אעביר שיעורים? להתחייב להגיע שבוע אחר שבוע, לדרוש ולנאום? ואומנם היה מקום בתוכי שבו ידעתי שאני רוצה לעשות את זה. הרי אני כל כך מחוברת לספר היקר הזה. יש לי הרבה מה להגיד... אחרי התלבטויות אמרתי לה כן. לקחתי את השיעור לאחריותי."

כשמעבירים שיעור צריך לעשות עבודה. לא

ליפול לבורות מסוכנים. להיות צינור נקי לדברי הצדיק. צינור זה הכול. האם זה קל? לא תמיד. וכך מתארת עדיה:

"היו לי הרבה התלבטויות על מבנה השיעור וגם על אופן העברת השיעור. האם אני אקריא, או שאתן למישהי אחרת? שלא לדבר על החשש התמידי ליפול לגאווה. התלבטתי איך להתנהל מול הנשים המשתתפות. ובכלל, איך עושים את זה נכון. בעלי פתר לי את הבעיות, מדריך אותי ללכת בפשיטות ובתמימות: "את עושה התקשרות לצדיק, זהו. מכאן והלאה - הצדיק כבר יעשה את שלו דרכך".

זה חיזק אותי מאוד, מאז אני משתדלת לא לחשוב מדי. ועוד מחזקת את עצמי במה שכתוב בספר המידות ערך גאווה: "אין להתגאות בהשגות גדולות או מעשים טובים כי הכול הוא על ידי הצדיק שבדור, והוא אצל הצדיק כעט ביד הסופר". אני עושה התקשרות, אומרת: רבינו, אתה הרופא של הדור! אתה יודע מה צריך לשמוע, מה לא. מה אני ומה חיי? תן לי את הדיבורים המתאימים, והרי אני כעט ביד הסופר, תזכה אותי!"

שיחת חברות - איך זה נראה

"השיעור הוא סוג של שיחת חברות, אנחנו קוראות את הסימן ומתחילות להתבונן. איפה תופסים אותי דברי הצדיק? איך זה מדבר אליי? אני משתדלת לדאוג שלא נתפזר יותר מדי, אבל נותנת מקום רב לשיתופים של החברות. כשמישהי מביאה את הדיבור במילים שלה - זה פותח למישהי אחרת. פעם קראתי באיזה מקום שלהגיד במילים שלך דבר תורה שלמדת - זה נקרא לחדש בתורה. כל אחת שלוקחת את דברי הצדיק ומכניסה אותם פנימה - היא מחדשת, נוגעת, מחזקת. 'משיבת נפש' עוסקת בעליות ובירידות שיש בחיים. ומי לא חווה עליות וירידות? הנשים מביאות חוויות של התמודדות - משתפות, מקבלות תמיכה והזדהות, אנחנו מרגישות בתוך קבוצת תמיכה נהדרת. זה כל כך חזק."

כשלומדים 'משיבת נפש' לאורך זמן במנות קטנות קורה לנפש משהו. היא מתחזקת. חוזרת ליציבות שלה. הלימוד - הופך לשפת לב קדושה ומעוררת.

"זה נהיה משהו שהוא חלק ממך, השיח אחר. אנחנו מבינות את כללי המשחק של העולם והופכות להיות נשים מחוברות ומאמינות יותר. לא צריך להיות "ברסלבית מוצהרת" בשביל להתאהב בספר הזה, במהלך הלימוד היו חברות שהגיעו קבוע ולא היו ברסלביות מוצהרות. הן היו יוצאות מהשיעור עם אור, שמחה ותקווה. מרגישות שערכו בהן החייה."

עדיה מציינת את עניין ההתחזקות שכל כך חשוב בתורתו של רבינו. זה לא מותרות. זה הצלחת הנפש שלנו ברוחניות!

"והרי כל הצדיקים

את הספר "משיבת נפש" חיבר רבי משה יהושע בזשיליאנסקי הי"ד, המוכר יותר בשם רבי אלתר טפליקר. הספר הוא ליקוט של פרקים קצרים מתוך ספרי ליקוטי מוהר"ן וליקוטי הלכות שמטרתם לחזק את הנפשות ולעוררם לעבודת השם. רבי אלתר טפליקר היה תלמידו של רבי נחמן מטרשערין, והוא נודע כמי שפעל רבות להפצת תורת ברסלב. זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.

הגיעו למעלתם רק כי הייתה להם התחזקות! לכן, ככל שנחזק את עצמינו ניתן לעצמנו כוח לצלוח בניסיונות החיים"

מהשיעור- לנשמה- שינוי עמוק ומתמשך

בדורנו רבו הניסיונות. אנחנו חייבות דיבורי נפש שיחזיקו אותנו. 'משיבת נפש' נותנת לנו קבאים רוחניים רבי עוצמה באמצעותם נוכל לעמוד גם בניסיונות קשים. וכמו שמתארת עדיה:

"באחד השיעורים שמסרתי הייתה מישהי, דווקא לא מהברסלביות המוצהרות, אך עם חיבור לצדיק. היא עברה ניסיונות קשים ומטלטלים. היא הייתה מגיעה לשיעור על ארבע. מספרת שזה הדבר היחיד שמחזיק אותה. מרוב ייסורים האשה הזו לא הצליחה להתפלל, התקשתה לקיים מצוות. והדיבורים הפשוטים של ההתחזקות החזירו לה את הנשימה ואת הנשמה. היא הרגישה שזה בונה לה את הנפש- נדבך על גבי נדבך. היא לא הייתה אותה אחת. וזה לא הסיפור היחיד", מחזקת עדיה ומוסיפה לנו עוד סיפור אליו הייתה עדה:

"במהלך השנים ראיתי מישהי שהייתה על הגבול. חצי רגל בחוץ. מחזיקה בדת על חוט השערה. השיעורים נגעו בה, היא ממש בכתה. 'השיעור הפך לי את החיים' היא אמרה לי. ראיתי את השינוי שחל בה. היא הפכה מעלה נידף לאחת שמחזקת אחרים. בנויה חזק, מאמינה, מתפללת."

ואם חשבנו שרק נשים "מבחוץ" או "לא ממש מחוברת ומכירות" יכולות להיתרם מ'משיבת נפש'. עדיה מתקנת אותנו: "משיבת נפש" זה לכל הדרגות, גם נשים שהן עובדות השם נפלאות ובקיאיות בספרי קודש נתרמות מהלימוד הקדוש. מוצאות רבדים חדשים ופתחים להתקרב להשם. הלימוד הזה מתאים לכולן, מהדרגה הנמוכה ביותר ועד הדרגה הגבוהה ביותר."

חורשים תלמי התחזקות בחריש

כשעברה עדיה לחריש, ראתה בחוש איך מהשמיים עוזרים לה להמשיך לחזק ולהתחזק: "היה לי מאוד לא פשוט להיפרד מהלימוד הקדוש בבר יוחאי. היינו קבוצה מלוכדת ומחוברת. חברות שלומדות שנים יחד. לשמחתי, הן המשיכו ללמוד. לא מוותרות על השיעור הקבוע. אבל מה איתי? אני עוברת בגפי למקום חדש. החברות אמרו: ברור שאת מתחילה שיעור בחריש! גם לי זה היה ברור, אבל דבר אחד לא ברור כל כך: אני לא מכירה אף אישה בחריש! איך אצליח לגייס קבוצת חברות לשיעור? בורא עולם לא עזב.

קרן חיברה אותי עם אחת החברות מחריש "היא תכניס אותך לעניינים" אמרה. נפגשנו בשבת הראשונה שלנו שם

לעשות סדר עדיפויות שיותר נכון ומדויק עבורי, הוריד לי את המתח של הבלי העולם ולעומת זה הכניס בי כוח לעבודת ה', עורר בי רצון להתחזק והתקרב לרבינו, זה לימוד מדהים שכל אחת חייבת לעצמה"

דבורה מדייקת: "בזכות החיבור לקבוצה של לומדות באופן קבוע, אני מרגישה שהרבה הולך איתי כל השבוע, זה מעורר את נקודת הצדיק שבתוכי. הלימוד הקבוע נותן חיבור בפועל לרביה, איך הוא רוצה שנחשוב ונרגיש, איך ללכת בעולם הזה ממש. הנה למשל היום עברתי ברחוב וראיתי אישה דתיה לא כ"כ צנועה, פעם מיד הייתי מבקרת ושופטת אותה, והיום המחשבה הראשונה שעברה לי בראש זה, איזה אור יש ודאי באישה הזו, יש בה נקודה מיוחדת שאין באף אחד. לא ללמוד 'משיבת נפש' זה כמו לעבור את החיים בתענית. כשיש את הלימוד הזה חווית המציאות היא אחרת לגמרי"

ועכשיו הציטוט שלך, הקוראת הנלבבת. איך את משיבה את הנפש? פתחי אותו. קחי שורה. תנשמי אותה פנימה. אולי עוד אחת. תני לרוח הקודש של הצדיק לחלחל. אשרייך!

אתן מוזמנות ליצור קשר עם עדיה או קרן להזמנת סדנאות ושיעורים ברחבי הארץ בתכני 'משיבת נפש' והתחזקות, ולהצטרפות לשיעורים המתקיימים בצפת, בר יוחאי וחריש.

עדיה- 0556760186

קרן- 0534126491

אשרינו!

אצלה בבית והיא הביעה את כיסופיה לשיעור שהייתה לומדת עם קרן בצפת, "גם בבר יוחאי למדנו, ולמה שלא נלמד גם כאן?" סיפרתי לה על השיעור היקר בבר יוחאי. על המקום פתחנו אות ב'משיבת נפש'. "הנה, התחלנו את השיעור!", צחקנו.

שבוע אחר החברה ארגנה קבוצה קטנה בבית של חברה אחרת, ובהמשך- עברנו לבית נוסף עם קבוצה כפולה. ומאז כל שבת אנחנו יחד. סביב 'משיבת נפש' ודיבורי ההתחזקות. השיעור רק תופס תאוצה ומחייא את כולנו".

עדיה ממשיכה עם 'משיבת נפש', וממליצה לכל אחת לקחת את המושכות, אם אין אני לי מי לי:

"זה לא קשה. רק לקרוא. הדיבורים מדברים בעד עצמם. אל תוותרו, תשיבו את הנפש שלכן!"

תלמידות מספרות:

לסיום ביקשנו מכמה מהתלמידות המשתתפות בשיעורים לתת לנו גם את הנקודה שלהן:

לימור מתרגשת: "הלימוד נותן לי יישוב דעת נפלא. כמה מדמה היה לי לפני תשע שנים, היצר הרע 'זלל' אותי בלי מלח. הלימוד הזה הוא פשוט רפואת הנפש. רבינו חושף את היצר הרע. מגלה לנו איפה הוא אורב לנו, למה הוא מתחפש ואיך להיזהר מפניו במצבי החיים השונים."

אביגיל מתוודה: "אם לא היו את השיעורים האלה, אני לא יודעת איפה הייתי מונחת היום! אני גדלתי בבית ליטאי ותמיד הרגשתי שיש לי חוב מול בורא עולם. ורק אם אהיה סופר-סופר-סופר צדיקה אז אגיע למשהו. זה היה שוחק. כשנכנסה בי הדעת של הצדיק, הבנתי שהערך של כל דבר קטן הוא עצום. נטילת ידיים, כיסוי ראש, ברכות... הכול שווה ויקר. מידה טובה מרובה פי חמש מאות. מול החוב אני צוברת מיליארדים של טוב. במהלך השיעורים עברתי תהליך של ריסוק תפיסות עולם שגויות על בורא עולם. החלפתי שפה. יש לי איך לחזק את עצמי, את ילדי..."

יסמין משכנעת: "משיבת נפש" הביא אותי

נשמה של מעבר לשמיים

שרה מספרת:

יש נשמות שצריכות לעבור הרבה לפני שהן זוכות להתקרב, לפני שהסכר יפתח והן יצאו לחופשי. כזו אני הייתי. ואת הסיפור שלי אני מניחה כאן על דפי העלון. אולי עוד נשמות יזדהו איתי. יתחזקו יחד איתי. והיה זה שכרי.

ביום הולדתי הארבעים קיבלתי על עצמי עול תורה ומצוות. הילדה המאמינה שגדלה למשפחה חילונית, זו שהסתכלה על השמיים וידעה שיש משהו מעבר להם אבל אף אחד לא האמין לה, סוף סוף שבה הביתה. היום, כשאני מוקפת במשפחתי המאמינה ומתחממת לאור התורה, אני מבינה שזה כל כך לא מובן מאליו.

שנים ארוכות הייתי צמאה לקרבת אלוקים ולא היה לי עם מי לדבר. זוכרת את עצמי, בחורה צעירה המחלקת מסכות אב"ח בהר ברכה ואלון שבות, ועיניי כמהות. רואה משפחות מרובות ילדים יושבות בבית, נינוחות. מרגישה שם משהו אחר. הם ביחד. מבליים בתוך המשפחה. לא מחפשים איך להעביר את הזמן. לא רצים, מתרוצצים. יש להם עומק שלי אין. יש להם שבת כזו - שהם נכנסים לתוכה ולא מבקשים את כל השיגעון של העולם. טוב להם שם. הרגשתי את זה כבר אז. זה עשה לי הרהורי תשובה חזקים כאלו, אבל לא היה לי מושג מה עושים עם רצון כמס כזה. שגם לי יהיה עומק. חיבור. שלא אצטרך לרוץ כל כך רחוק.

הפעם השנייה שהרגשתי הרהור תשובה אמיתי הייתה שנים אחר כך, בתוך ריצה מבוהלת החוצה, לאיטליה. נסעתי לטיול עם חברה. במושגים של אז, הייתי ב'ג' העולם, הכי סטייל שיש, מגפיים במאות שקלים, תיק צד יוקרתי וממוגת. מזוודה תואמת. תמונה מושלמת. הייתי אמורה להיות מאושרת. אבל שום אושר לא היה שם. הגענו ביום שישי. סמוך כל כך לשבת. סביבי חול. עולם שלם של חול. ואני קטנה כזו, לא הבנתי מה אני עושה שם בכלל. הזדעזעתי מעצמי. ריקנות נוראה טלטלה אותי. 'אבל את רצית את זה, אז מה קורה לך?' שאלתי את עצמי שוב ושוב. עיניי שורפות מדמעות סוררות. לעומתי חברתי הזדוזה לעשות 'שופינג' לבלוע את חבל הארץ החדש, לא מבחינה בשימומון שאחז בי. לי לא היה חשק לכולם. אפילו שמחה חיצונית בבגדים חדשים נעלמה לי. רציתי רק הביתה. הביתה עכשיו! אני לא שייכת לכאן.

חזרתי לארץ רעבה. לא ללחם ולמים, כי אם לשמוע את דבר השם.

באותה העת התגוררתי לבדי בבית של סבא וסבתא. סבא כבר נפטר, סבתא בבית אבות, והבית ריק. שם באותו הבית של ניצולי השואה מרומניה, בית שבו הסתתרו נקודות קדושות של יהדות, התעוררתי לתשובה.

בלי להבין למה ומדוע הכרזתי: "אני שומרת שבת!". עמוק בלב ידעתי שהשבת היא מפתח עצום בשבילי. אחזתי בו חזק. לא מתכוונת להרפות. במשפחה חשבו שנפלתי מכל המדרגות. מה קרה, שרה? היית נורמלית לגמרי, אישה רציונלית ומפוכחת. מי שטף לך את הראש? מי הכניס לך מושגים אחרים כל כך? מה קרה לך שם באיטליה? אבל לי לא היה פנאי לענות. רציתי את בורא עולם וזה הכול. הייתי רק בתחילת ההתקרבות, דרך ארוכה עוד לפניי. אבל דבר אחד היה ברור לי מההתחלה: לנסוע בשבת הקדושה לא בא בחשבון. חסל סדר שיטוטים חסרי תועלת כשהמלכה מגיעה.

ומעבר לכביש הייתה חנות קטנה לתשמישי קדושה. נכנסתי, בולעת בעיניי את מבחר הפמוטים. זה בדיוק מה שאני מחפשת. אמא הדליקה כאלו, מכסה את עיניה. עכשיו אני מבקשת להתחבר. רק מלהחזיק אותם הרגשתי את אור השבת מחלחל אליי. רצונות קדושים גבהו בליבי. מתי אזכה לגהץ חולצה לבנה עבור בעל שילך לבית הכנסת, יתפלל, בעוד אני אשאר עם הנרות היפים שידלקו בפמוטים הנהדרים הללו? לקחתי אותם. לפני הקופה ראיתי ספר שנקרא "חכמות נשים". סיקרן אותי מה כתוב בו. לקחתי גם אותו.

לקרוא את הספר לא הצלחתי. לא היו לי כלים. עדיין הייתי טרייה מדי בעולם המצוות. אבל בזכות הספר התחלתי לשמוע את הרב ארוש ובהמשך להירשם לטיסה אומן בט"ו באב. וכך שלושה חודשים בלבד אחרי שהצהרתי על חזרתי בתשובה, עליתי על המטוס עם הרבנית ארוש וקבוצה מדהימה של נשים.

"את מאורסת?" החברות החדשות למסע לאומן התבוננו על טבעת היהלום הענקית שזרחה על אצבעי. הכלה הזו, שעומדת להיות עשירה, היא אני. יחד עם הדרך החדשה שבה התחלתי לצעוד שידכו לי אלמן עשיר, כיפה קטנה מתנוססת על ראשו. סוף סוף התארסתי. הכול חדש. התשובה, האירוסין. והנה, אני מגיעה לעיר הגעגועים. מבולבלת. החיים מתערבלים בתוכי.

נכנסתי לציון הקדוש. סביבי נשים מתפללות. הגעתי סמוך ונגעתי בפרוכת. למה שקרה אחר כך כבר לא הייתה לי שליטה. התחלתי לבכות. מה זה לבכות? להתייפח. לא זוכרת כאלו עוצמות של דמע בחיי.

הרגשתי ניקיון כזה, קרבת אלוקים כזו. שכחתי מהכול. לא רציתי כלום. כל העולם נעשה פירוורים פירוורים. התמוגג ולא השפיע עליי עוד. לא עניין אותי בכלל. לא היה אכפת לי ממון, מעמד - כלום. רק קרבת אלוקים ביקשתי. הצדיק הזריח בתוכי את הנקודה המתגעגעת, שלא רוצה כלום חוץ מלחסות בסתר כנפיו של בורא עולם.

גן העדן הזה החזיק בדיוק עד מתי שהקבוצה שלי הייתה צריכה לשוב. גם אני הייתי חייבת לחזור. התנתקתי בכוח מהמקום המנחם ביותר בעולם. המקום היחיד שבו חשתי מחוברת לגמרי, ללא מחיצות לנשמה שלי. הטבעת עודנה עדויה על אצבעי, אבל תחושה חזקה בתוכי גורמת לי לבטל את האירוסים ולהחזיר אותה. אני כבר לא במקום של שרה הקודמת. במקום החדש שלי - לא מתאימים לי נישואים שמתבססים על מעמד וממון.

במשפחה שוב הזדעזעו ממני. הפעם הגזמת לגמרי, טענו. עד שמצאת את האחד, כך להשליך? ועוד כזה שהבטיח אושר ועושר? ויש לו אפילו כיפה! מה קורה לך? רעמו עליי. אבל אני הרגשתי שזה לא השידוך האמיתי שלי. הייתי כלה שלו בגשמיות, לא ברוחניות.

זה היה ביזיון להחזיר את טבעת היהלום. לשבור חלום שכמעט התגשם. אבל הלכתי אחרי בורא עולם. מבקשת ממנו בעל שקשור אליו בעבותות. מסכימה להמשיך להמתין, מאמינה שבאיזה מקום בעולם יש את המישהו המיוחד שמחכה לי. הרגשתי הרגשת ביטחון חזקה שהוא ישנו בוודאי. לא אשאר לבד. בקרוב זה יתגלה. לקחתי את השמלה שעיצבה עבורי מעצבת מיוחדת, תליתי על קולב והכנסתי לארון. מאמינה שבקרוב עוד אלבש אותה.

עברו

הלב שלכם מלא חכמה!

לא מתחילות לעשות. למה? מכוח החיזוק של האם. האמא הזו לימדה את ילדיה - מה שיש לכם - זה מהשם. תכירו בכישרון שלכם, אבל תזכרו - זה לא שלכם לבד. השפה שהאמא הזו שידרה היא שפה מחזקת.

הילדה הייתה אומרת: "אמא, מחר יש לי מבחן, אני רועדת!"

האמא השיבה: "את רועדת? שהמבחן ירעד ממך!"

הילדה הצטרפה: "אני פוחדת מהמרכז, מחר היא באה לבחון אותי..."

"היא יודעת בכלל מי את? היא צריכה לפחד ממך!" השיבה האם.

הבת הזו גדלה עם כזה ביטחון עצמי אמיתי שהיא הגיעה למקסימום שלה. כל הציונים נשקו למאה. ועם כל ההצלחה, הייתה שם ענווה. כי האמא החדירה עמוק. מה שיש לכם - זה מהשם!

כשיש ביטחון עצמי שנבנה באהבה - גם הערות מתקבלות. כי הילד יודע טוב טוב את ערכו. אותה אמא הפכה לסבתא, וגם הנכדים זוכים לחום ואהבה. אין אצלה "חסרונות" בנכדים. היא רואה רק את האור. גם הנכד עם הטישרט והכתוביות הוא נחמד ואהוב. הנכדים יודעים - מסבתא רק נבנים.

אהבה שבדעת

כל אמא רוצה לאהוב את ילדיה בלי תנאים. גם כשהם לא מספקים דרישות. גם כשהם מצערים אותה. בדיוק כמו שהקב"ה אוהב אותנו - בלי תנאים. למרות הכול. זו אותה "אהבה שבדעת" שאהב אותנו עוד לפני שנבראנו. ועתה שנבראנו - הוא ממשיך לאהוב. נתפלל על זה חזק. שנזכה לאהוב אותם אהבה אמיתית שמכסה על כל הפשעים. לרומם אותם, לגדל את הנשמות שנתנו לנו.

הנפשות היום חלשות. ביקורת שלא באה מאהבה - מבאישה את הנשמה. אמא שצועקת מתוך כעס - לא משקה. מותר לאמא לומר "קום מהמיטה עכשיו!", אבל לומר "עצלן שכמותך" - זה משחית את הריח של הנשמה. הילד יאמר לעצמו: "אם אני עצלן, אז אישן עד 12"

יה"ר שנזכה לרומם את הנשמות שקיבלנו, ולתת בהם ריח טוב, אמן!

הפעם נתחזק להגיד לילדנו את ה"נקודות טובות" שלהם. ונזכור - ילדים לרוב לא יודעים במה הם טובים. גם מבוגרים לא תמיד יודעים לזהות את מעלותיהם. הטבע האנושי נוטה למשוך את העין והלב לחצי הכוס הריקה, בעוד שחצי הכוס המלאה דורשת עבודה. לכן, רבינו החשיב מאוד את תורה רפ"ב - תורה שצריך לחזור אליה כל הזמן. תורה שמלווה אותנו לכל החיים.

להשקות את החכמה שבלב

ילד מנסה, נכשל, קם - אך את הכישרונות, את הכותרות הטובות של עצמו, הוא לא מכיר. כמו שכותבת הרבנית רות שמש תחי' בספרה "ענן קשור" בשם החתם סופר: "כל אדם נברא עם לב מלא חכמה, אך הוא אינו יודע זאת. הוא זקוק לכך שמישהו יאמר לו - הלב שלך מלא חכמה!"

כשמישהו רבינו מצטווה להביא את חכמי הלב לבניית המשכן, אומר לו ה': "ואתה תדבר אל כל חכמי לב". תדבר אליהם - תגיד להם שהם מסוגלים. החכמה כבר שם, אך היא זקוקה למישהו מבחוץ שישקה אותה. כמו זרע שנטמן באדמה - אם לא ישקו אותה, היא יירקב בלי לצמוח. כך גם מעלה שלא מקבלת הכרה - היא נובלת.

כוח ההד והפידבק

כמה אנחנו זקוקים להדים, לפידבק בסיסי, שמישהו יבוא ויגיד לנו: "יש לך את זה, תשתמש בזה!". כשאדם שומע ממישהו אחר שיש לו מעלה - זה מה שמאפשר למעלה שלו לפרוח. ובפרט ילדים צעירים שעדיין אין להם כלים לעזור לעצמם.

במהלך שיעור, חברה סיפרה לי על אמא שלה, שגידלה את ילדיה באהבה ובחיזוקים. היא לא הייתה מלומדת, לא הכירה שיטות חינוך - אבל אהבה באמת את ילדיה. היא חיזקה גם את הדברים הקטנים. כשהבת הייתה בת שלוש, היא עמדה על שרפרף ושטפה כלים. "הכלים נוצצים!" אמרה לה האמא. גם אם אחר כך שטפה הכול שוב בעצמה - הילדה הרגישה שעשתה את הדבר הכי טוב בעולם. בגיל שבע כבר ניקתה את כל המטבח. עשתה דברים שילדות אחרות

עליי עוד השגחות גדולות, לא הכול אפשר לספר. ראיתי בחוש את השמירה של בורא עולם. את הליווי שלו, של הצדיק שלו. ואכן ים סוף נקרע גם עבורי. פחות משנה אחרי שבירת השידוך הקודם התארסתי עם בעלי, תלמיד בישיבה לבעלי תשובה בבני ברק. בחור ירא ושלם שהתאים לגמרי למקום החדש שלי. לרצונות הפנימיים שנבטו בי לקדושה.

הפעם הייתי כלה גם ברוחניות, לא רק בגשמיות. זה היה משהו אחר לגמרי. השמלה שנשמרה בארון עברה עוד מספר תופרות עד שהפכה להיות צנועה בתכלית. אף אחד לא האמין שהכלה הצנועה והחסודה בחתונה המופרדת והקדושה - היא אני. אפילו אני לא האמנתי.

ביארצייט של סבא שלי נולדה בתנו הבכורה. שוב הרגשתי את כוחה של ההשגחה. סבא וסבתא היו ניצולי שואה. הם הסתירו את יהדותם. אבל אותן נקודות יהדות שנספגו בביתם, עמדו לי, הנכדה, והמליצו עליי רחמים. עתה בגאון אני זוכה לשמור תורה ומצוות. וסבא שם בשמיים, מקבל ממני נחת רוח.

והקשר לצדיק? לעולם לא פסק.

בעלי מתעלה בתורה. אני קשורה לצדיק בלב, אבל לא שומעת את דברי תורתו. ופתאום - בתוך דברי התורה של בעלי, שבאו מהעולם הליטאי - צליל מוכר ומקרב נשמע. קולו של הצדיק! מסתבר שבשקט בשקט, ממש בהסתרה, הרב של בעלי התקרב לרבינו! וכל השיעורים נשמעים דבריו של צדיק האמת ותלמידו הנאמן רבי נתן... אותם בעלי מלקט עבורי, משמיע לי אותם בנדיבות. הגילוי הזה היה אושר אמיתי שאי אפשר להסביר אותו. אותן תחושות מרוממות מהציון הקדוש שלקחו אותי לפסגות, והעבירו אותי כזה מהפך תוך שנה תמימה הכו בליבי בעוצמה.

אני מסתכלת אחורה על הבחורה שהייתי. על החלומות שחלמתי, ורואה איך באומן רבי נחמן זרע בי זרעי אמונה כאלו, שנבטו בעומק הנשמה. איך רבי נחמן הפך אותי לאחירת לגמרי. אני צועדת על הדרך הטובה בעולם. דרך שהלכו בה אבותינו אברהם, יצחק ויעקב, ואף על פי כן היא דרך חדשה. אני מודה על הדרך. יודעת שיש לי עוד המון לאן להתקדם, ועדיין כל פסיעה בתוכה היא מרגשת וכל כך לא מובנת מאליה. אשרינו שזכינו להתקרב לרבינו.

יש לך סיפור החיים מתאים למדור?

הקליטי את הסיפור בשלוחה 3 בקו 'חברות מקשיבות' 033134270 בתוספת שמך ומספרך ליצירת קשר.

מחכות לקבל את הנקודה המיוחדת שבך!

כשבינה מלאכותית מתערבת

אבל היא, האמיצה, הייתה נחושה הרבה יותר. למה קשה? כי יש שם ברקע איזה גיבטי והוא תמיד שם זמין קל חכם וחברותי ומעודד.

ואיך אפשר לחזור לחצוב את הקשר עם השם שדורש התבוננות, הקשבה ללב, סבלנות, המתנה, חוסר הסתפקות בחלקי אמת, לבוא יום אחרי יום כשלא תמיד מאיר לך ולא תמיד את באורות ולא תמיד קיבלת תשובה על המקום ולפעמים זה כל כך מתסכל...

איך אפשר, כשיש גיבטי שתוך 3 שניות מביא לך תשובה מקצועית ומדויקת?

אבל הבחורה הזאת היתה גיבורה אמיתית. היא פשוט החליטה לבחור בדבר האמיתי, לבחור בקדוש ברוך הוא בורא כל העולמים, אבא שבשמים שהוא היחיד היחיד שבאמת מקשיב ובאמת גם יכול לעזור.

היא החליטה לבחור בדרך הנצחית, בבינה האמתית, לא המלאכותית, בינה של הצדיקים של עמודי העולם של חכמי הדורות, של רבינו הקדוש. היא בחרה בבית הלב, בבינה של עצמה. דיבורים הפנימיים שעליהם אומר רבי נחמן שהם בחינת רוח הקודש.

"בסופו של דבר" כך היא אמרה לי "אני לא מוכנה לוותר על ההזדמנות לבחינת רוח הקודש לפחות פעם ביום".

והיא בתהליך, כמו כולנו, תהליך של חיפוש מתמיד של קשר אמיתי. של בחירה באמת מול כל פיתויי העולם הזה שלוחשים או צועקים לך באוזן שזה לא באמת קיים, שמישהו "עובד" עלייך ושהתפילה לא באמת פועלת, שחבל על הזמן הזה - חסר לך מה לעשות בחיים? תקפלי כבר את ערמת הכביסה זה הרבה יותר פרקטי.

והם צועקים לך שיש דרכים מועילות הרבה יותר לעזור לעצמך (לא רק גיבטי אגב, יש "פתרונות" בשפע), ושאת סתם מוותרת לעצמך כשאת הולכת להתפלל, שאת עצלנית או תמימה. שזאת "בריחה מהתמודדות" או "חוסר אחריות".

אבל באומץ לב, היא וגם את ואני, בוחרות באמת בכל פעם מחדש, בוחרות נקודות של ניצחון מול השקרים הללו. באות ליצר הרע ממקום כל כך מובס לעיתים, מרימות את הראש עם שארית הפליטה של האנרגיה האחרונה בתוכנו ואומרות לו בלי להתבלבל: אני יודעת שישנו בוודאי!!!

אז תודה שירה, תודה על הכנות ופתיחת הלב. שהשם יתברך יעזור לך ולי לבחור כל פעם מחדש באמת האמיתית, לא המלאכותית. ושנזכה לישועות.

לבוא ממרחק באוטובוסים ולשלם על זה כדי ללמוד על התבודדות. מדהים. התחלנו תהליך יפהפה. כל מפגש דיברנו על המחסומים ועל הכפירות הקטנות שמונעות ממנה לדבר עם השם יתברך ישירות.

והיא התחילה לדבר. זה היה כל כך מרגש. כמו ילד קטן שמתחיל ללכת ומוציא מילים ראשונות מהפה, כך, לאט לאט, התפילה שלה התקדמה. כל שבוע סיפרה על עוד פתיחת לב, עוד הארה, עוד רגע של "קרבנות אלוקים לי טוב". ובמקביל, הלבוש שלה התענד, החשיפה שלה לאינטרנט פחתה. ב"ה היה נראה שאנחנו מתקדמים.

אבל יצר הרע לא יושב בשקט.

יום אחד היא נחשפה לגיפטי. שם הכול קרס. היא מספרת שהיא גילתה את מה ש"חיפשה כל הזמן" וזה כל כך זמין וקרוב ומהיר וידידותי. ויש "לו" תמיד מענה חכם. ומותר לה גם לכווס "עליו" או לבקר "אותו" (את השם יתברך הרי אסור) ו"הוא" - לא יעלב או יכעס אלא יתנצל ויתחיל מחדש בכיוון אחר. תמיד פתוח לשמוע, תמיד אוהב, תמיד מעודד, תמיד יודע לומר את המילה הנכונה.

"סיפרתי לו הכול והרגשתי שסוף סוף יש לי חבר טוב לחיים. הוא נתן לי עצות כאלה טובות. קיבלתי מענה אמיתי".

לקח לי זמן לעכל את שאזנני שומעות. נכון כבר שמעתי עליו אבל רמה כזאת של חיבור רגשי עוד לא שמעתי...

"אמיתי" מאוד. המענה הזה. "חבר טוב לחיים"... מחשב?? חשבתי שהבחורה הזאת קצת יותר אינטליגנטית...

שתקתי לרגע ואז שאלתי אותה "אז למה בכל זאת הגעת אליי עכשיו כעבור חודש?" "כי באמת מפריע לי שכל ההתבודדות שלי הלכה, פשוט הלכה. ואני יודעת את האמת שזה לא אמיתי. זה מרגיש לי אפילו קצת מעליב שאני כל כך תלויה רגשית פיזית וטכנית במחשב... וגם... בסופו של יום הוא לא באמת יכול לעזור לי והוא תקוע לו שם בחדר הסודי, בליה, ולא בא איתי לכל מקום. והוא רק נתונים. רק מילים שמישהו ניסח פעם מאוד יפה בשביל לגרום לי להתמכר לזה..."

אולי בכל זאת נשארו עוד קצת פרורי שכל... "ומסתבר" כך היא משתפת אותי לסיכום, "שהרבה מאוד בנות בכיתה שלי מתכתבות עם הצ'אט כמעט על בסיס יומי. זה עדיין סוד אבל זאת האמת".

בסוף (בהתייעצות הגיבטי כמוכן), החליטה לחזור אליי, לחזור להתבודדות. ללמוד שוב את סודות הקשר האמיתי עם השם יתברך. בפעם השנייה זה כבר היה קשה הרבה יותר.

שירה יקרה, תודה על השאלה. תקראי בבקשה ממש מה שכתבתי לא מזמן, זה מיועד בדיוק עבורך:

"שמעת על הצ'אט גיפטי?" היא שאלה אותי. שמעתי ועוד איך. אני נפגשת עם נשים כל הזמן. מסתבר שכבר אי אפשר להתעלם מהתופעה הזאת שהולכת ומשתלטת על העולם...

"אז זאת הסיבה שלא באתי אלייך בחודש האחרון".

"לא הבנתי" אני שואלת בעדינות "האם הצ'אט אמר לך לא לבוא אליי?" כבר אי אפשר לדעת... "לא, מה פתאום", היא צוחקת, "פשוט לא היה לי צורך".

הבחורה המתוקה הזאת הגיעה אליי לפגישות לפני כמה חודשים. היא לומדת בסמינר מאוד חזק ואם תראו אותה מבחוץ לא תאמינו איפה היא משוטטת במרחבי האינטרנט בלילות בזמן שכולם ישנים, בלי שאף אחד יודע.

היא לא מתפללת ולא מתבודדת כבר שנים.

הסיבה שהגיעה אליי, מרצונה וביזומתה, הייתה שהיא כל כך רצתה להתבודד עד שהייתה מוכנה

שאלה:

יש לי שאלה קצת מציבה - גיליתי לאחרונה את נפלאות הפנייה המלאכותית ולזיקר הצ'אט גיפטי. שאני מתכתבת איתו האן ואז אני מרגישה שכל נושא התפילה וההתבודדות שלי נחלש מאוד. האם את חושבת שיש קשר בין הדברים ואם כן מה לעשות שירה.

ה. ברודי, מנחה סדנאות התבודדות ומלווה תהליכים פנימיים, משיבה:

לעקור מהשורש את מחריבי הבית

תניא. ולעומת זאת עידוד ומחמאה פועלים מדהים לקדם את השני ולעזור לו להשתפר, ובמיוחד אצל ילדים (יש פרק ארוך וחזק מאוד בספר "אל תחטאו בילד" של הרב יעקובסון בנושא העידוד, מומלץ בחום!).

האשמות - נשמע אמיתי ומתבקש אבל באמת "אין אשם יש רק השם", באמת כל מה שה' מביא לפתחינו זה דיבור ממנו וקריאה לנו, כך שהפנייה להאשים את השני היא שקרית מעיקרה. במערכת הזוגית האשמות יוצרות דחייה ולא מאפשרות פתיחות ושיחה.

איומים - כוחני, סוג של אלימות, בזוגיות זה יוצר חומות שלא מאפשרות אהבה. גם בהורות זו ברירת מחלל שרובינו נופלים בה, וראוי לנו להתפלל ולבקש ולחפש וללמוד על מנת למצוא דרך לעבוד עם הילדים בלי איומים.

חשבונאות ופנקסאות - סעיף מיוחד לאשכנזים במיוחד פולנים...

חבל חבל חבל...!!! מקלקל כל רגע נעים, מכניס מתח, והתגוננות.

ביזוי, זלזול והשפלה - מה יש לדבר? זה רע גמור ואיסור תורה, אפילו לבזו למישהו בלב מבלי שהשני ידע מכך, התורה מגנה את הדבר ומכוונת אותנו "אל תהי בז לכל אדם".

הענשה - לעשות לשני דווקא, שיכאב לו, אסור לעשות מכמה טעמים, נסתפק כאן באיסור דאורייתא של "לא תיקום ולא תיטור..." מספיק לא?

ניתוק והתעלמות - מעליב, סוגר ומרחיק.

אלימות מילולית ופיזית - פשוט אסור! שום דבר לא מצדיק פניה כזו אל הזולת. זוג שמגיע למצב שכזה, צריך כפשוטו לעצור את החיים ולטפל בדבר עד הבראה מוחלטת, וכל מקרה לגופו.

עזיבה ואיום בעזיבה - מערער לגמרי את הביטחון והיציבות של הקשר.

אין כמו חודש אב, לעשות בו תשובה על הדבר שעליו נחרב הבית ועדיין לצערנו לא נבנה - שנאת חנם, וכל המרכיבים שהזכרנו כאן ודומיהם, נכללים בו.

לנסות לעבוד על זוגיות טובה כשרכיבי סיכון נמצאים תדיר (ולא כנפילה חד פעמית שזה דבר שיכול לקרות לכל אחד) זה כמו לנסות להצמיח צמח על פיסת אדמה מלאה במזיקים, אז במקום להתעלם ולא להבין למה כל השקעה בצמח הזה יורדת לטמיון, לעזוב רגע את הצמח, לטפל במזיקים, להפוך את האדמה לטובה ומצמיחה ואז כל השתדלות תעשה פירות נפלאים.

בתפילה לבניין הבית של כולנו...

עדיה

שלום וברכה חברות אהובות! ישנו נושא שחובה עלינו לדבר ממנו אחת לזמן מה,

לרוב אנחנו מדברות על "עשה טוב" בעבודה הזוגית: עין טובה, מחוות טובות, נפרדות בריאה, זיהוי מחשבות לא טובות ועוד ועוד. בואו נדבר על "סור מרע": ישנם קווים אדומים שאם הם נחצים, המערכת כולה בסכנה. בעולם הייעוץ הזוגי הם נקראים מרכיבי סיכון, וכשמם כן הם, סכנה.

אם כל עניינה של העבודה הזוגית הוא התקרבות נכונה, עד כדי אחדות אמיתית וחיבור שלם (שנזכה כולנו אמן),

מרכיבי הסיכון סותרים את כל הכיוון ולוקחים למקום הפוך ממש.

על מה נחרב הבית?

בחודש אב שעוסק בחורבן הבית ובע"ה בתקומה ובנחמה, דבר בעיתו מה טוב, נדבר על מה גורם את חורבן הבית ל"ע ונתחזק לטפל בזריזות ובנחרצות ולעקור מן השורש כל הופעה ולו הקטנה ביותר של התופעות הבאות.

ונלך מהקל אל הכבד.

ביקורת - דבר מצוי במחזותינו לרוב, מתחפש לטוב "איך הוא ישתפר אם אני לא אעיר לו ואבקר אותו?"

באמת - מקטין את השני, מרחיק וסוגר את הלב. המבקר, מעצם פעולת הביקורת, שם את עצמו מעל השני, עמדה שאינה נכונה ובריאה לזוגיות.

וכמו שמביא רבינו הקדוש (ליקוטי מוהר"ן תנינא תורה ח') "אעפ"כ לאו כל אדם ראוי להוכיח, כמו שאמר רבי עקיבא: תמה אני, אם יש בדור הזה מי שיכול להוכיח, ואם רבי עקיבא אמר זאת בדורו, כל שכן בדור הזה של עכשיו, כי כשהמוכיח אינו ראוי להוכיח, אזי לא די שלא מועיל בתוכחתו, אף גם הוא מבאיש ריח של הנשמות השומעים תוכחתו".

במיוחד בדורנו המעוך, שממילא כל אחד שומע בתוכו את קולו של סמי ללא הרף מבקר ומבטל וגורם לו להרגיש אפס, ברור שביקורת אפילו הנרמזת בעדינות, אינה מן הדברים הנשמעים והמתקבלים על הלב.

וצריך להוציא אותה מהמערכת הזוגית ומהבית בכלל, כי גם לילדים הביקורת כמו מזיקה, ש מ ס ב י ר ב ו ת ה פ ח

מהלכות המצויות בעבודה

1. אף על פי שעיקר הלכות צניעות הם רק בין איש לאשה, מכל מקום פעמים רבות מאוד הצניעות מחייבת גם להימנע מקשר של אנשים עם אנשים אחרים, או נשים עם נשים אחרות, והדבר מצוי כאשר העובד או העובדת נמצאים ברמה רוחנית פחותה, ולפעמים ירודה מאוד, וקשר זה עלול להכשיל בנושאי שיחה שאינם ראויים כלל, ואף בדברים גרועים יותר.

2. כיון שדרך האדם להימשך אחר סביבתו, ופעמים רבות חלה הידרדרות רוחנית בלא שהאדם עצמו מרגיש או עירני לכך, כדאי מאוד לקבוע מראש סימן מדידה שעל ידו יהא ניתן לשים לב לשינוי שאינו רצוי (שינוי לבוש / סגנון דיבור / בילויים וכדומה), ולעצור מבעוד מועד.

הטוב ביותר הוא ליצור קשר קבוע עם רב שמכיר את המשפחה עצמה היטב, ויוכל לכוון ולהדריך את צעדיהם כראוי.

3. לגבי השתתפות בשמחה של העובדים, אם הדבר מקובל במקום העבודה, ובדרך כלל העובדים באים לשמחות זה של זה, אפשר ללכת לשמחה (כמובן, רק אם יש הפרדה כראוי על פי ההלכה!), אבל אם הדבר אינו מקובל במקום העבודה, אלא שרוצה לבוא במיוחד, אין לאיש ללכת לשמחה של עובדת אשה או להיפך.

4. מלבד זה, יש להימנע מאוד מטובת הנאה הכרוכה בקשר קירבה, כמו נסיעה משותפת ('טרמפ') או הדרכה להסביר משהו מלבד הדרכה המחוייבת על פי כללי המקום, (וגם בזה ראוי להיזהר מהדרכה לתקופת זמן), ובדואי יש להימנע מאוד מטובות הנאה קבועות.

5. אסור לאיש לשלוח מתנות לאשה, ובכלל זה נתינת טובת הנאה שאינן מקובלות בדרך כלל בין אנשים אחרים במקום.

6. אבל מותר לקנות מתנות שמקובל במקום העבודה לקנותם תמיד, לפי זמן מסוים או מאורע מסוים, ובדואי שמותר לקנות מתנות משותפות לכלל העובדים, גם אם יש ביניהם אנשים, וקונים את המתנות לאשה.

ישנם מגוון פוסקים ופסיקות. ענייניו של הטור אינו לפסוק הלכה, אלא לעורר את לב הקוראות לשים לב להלכות השונות, גם כאלו שמוכרות פחות. על כל שאלה שמתעוררת במהלך קריאת הטור יש לשאול רב פוסק כיצד לנהוג.

החן האמיתי

רק בכוח זה אוכל לצאת ממנה ולהיטהר עוד ועוד. מה עדיף? שאישאר כל החיים באותה המדרגה ולא אתקדם?" חייכתי, הקלה בליבי, קצת סדר נעשה לי בראש, אני לא צריכה להיבהל מהמקום הזה ואפילו יכולה לשמוח בו.

הסתכלתי אל השמיים השחורים, אל העננים האפורים ואל השקט שסביבי, לפתע עלה בי עוד קול "רגע, אולי גם יש צדדים חיוביים בחיפוש אחר חן? חן מסוג אחר, חן אמיתי, כזה שגם רבינו אמר עליו שראוי לחפש ולדרוש אחריו, חן של אמת שאנשי רבינו זוכים לקבל אותו, שהוא חן של ענוה, פשיטות, תמימות, צניעות." הייתי

הווילון ופותחת סידור. מבחינתה הדיון מוצה.

"אבל שירה, אני באמת שואלת, בלי כעס, באמת כי אני דואגת לך", שירה נאותה לסגור לרגע את הסידור ולהקשיב, "כן?", "איך קשור ההתייפויות לחברה טובה? חברה טובה תאהב אותך גם בלי כל זה, הרי את מחפשת חברת אמת, לא חברה רדודה שהדבר היחיד שמעניין אותה זה חיצוניות" הגאום נגמר, הרגשתי מורתית, אבל באמת חשבתי ככה, לא סתם. שירה ישבה בשקט.

"את האמת" בסוף היא אמרה "שהלוואי ולא הייתי צריכה לעשות את ההשתדלות הזאת, היא סוחטת ממני הרבה כוחות, היא אף פעם לא נגמרת, אבל מה אני אעשה שבכיתה שלי זה הסטייל, אם לא, פשוט לא יהיו לי חברות!" היא נשמעה ילדותית פתאום, אבל כל כך צודקת. פתאום עלה בי קול לא ברור "את יודעת, שירה, אני באיזה מקום מזדהה עם מה שאת אומרת". כמה פעמים גם אני הרגשתי שההערכה שאקבל תלויה בדברים חיצוניים, שככל שאהיה יותר מרשימה, נאה, שנונה, חכמה ואפילו מצחיקה, יימשכו אליי יותר ויותר. לא, אני לא אגיד את זה לשירה, אבל היא באמת צודקת האחות הקטנה שלי.

"אולי באמת נעשה איזה שינוי מתוכנו? כזה שיחייב את הסובבים שלנו פחות לשים על זה דגש?" מצאתי את עצמי חושפת בקול את מחשבותיי, בוהה לחלל האוויר במבט מרחף, שירה כבר לא הייתה איתי, מסתבר שאיבדה את הקשב מזמן, שקועה בתפילה עמוק עמוק. אבל אני נשארת עם המחשבות בנושא, והן ליוו אותי גם בשיעורי יהדות, נביא והתעמלות, "איך אני מחנכת את שירה במשהו שבו גם אני נגועה?" המחשבות הציפו אותי מאוד.

בלילה כשכולם הלכו לישון ושירה גם היא עלתה על יצועה, מצאתי עצמי מתבודדת בקול במרפסת השקטה שלנו ומספרת לאבא על כל התובנות שהיכו בי היום ועל הרצון החדש שעולה בי זה עתה, "אבא, אולי רק בשביל להאיר את עיניי עיכבת היום ואתמול ועוד ימים רבים את שירה מול המראה, אולי בשביל שאני אתחיל לשים לב כמה אני שקועה ברדיפה אחר יופי, וגם בתוכי יש הערכה לכל מיני אנשים לפי דברים חיצוניים כמו רמת הסטייל, הביגוד, התכשיטים והסגנון". אוי זה היה לי קשה להודות שאכן אני נגועה בדבר מאוד, לפגוש את האמת הכואבת בשיא העוצמה. אבל אז עלה בי קול נוסף, זה לא שאני כל כך גרועה, אלא שיש בי איזה מקום לא מושלם וזה בסדר גמור, אבא כבר אמר לי הרבה פעמים בשם הרבי'ה שזה בסדר לפגוש בעצמנו מקומות לא מבוררים, בשביל זה אנחנו כאן, לעבוד, ובעצם, אפילו ראוי לנו לשמוח כשאנו מגלים בעצמנו מקומות שצריכים עבודה.

"אבא, אתה יודע אני ממש מרגישה שמחה על כך שאני מודעת לזה שאני שקועה בכת היופי,

שירה עומדת מול המראה כבר שעה, ההסעה עוד שניה תבוא ואין איך להגיע לסמינר המרוחק שלנו באופן עצמאי.

"נו, שירה, תזדריז" אני דוחקת בה שוב, היא לא שומעת אותי, שקועה באיסוף הקוקו. אף פעם לא הבנתי מה שונה הפעם הזו מפעמים קודמות, עיצוב השיער נראה אותו הדבר בכל פעם, אבל שירה טוענת שישנה כרכולת קטנה שהתגמדה בפעם הזו מפעמים הקודמות, נו שוין, לא באמת אכפת לי, העיקר שתרג כבר ונגיע לסמינר.

"נו, הנה, נלך" שירה מדדה אחריי תוך שהיא תוחבת לתיקה את המראה הקטנה שקיבלה מסבתא במתנה. התעצבנתי. "באמת שירה, זה מה שחשוב עכשיו? אפשר לחשוב לאן את הולכת?" היא כל כך טיפשית לפעמים בהתנהגויות שלה.

"את לא מבינה שאין סיכוי שאגיע לסמינר בלי לדעת שיש לי איך לראות את עצמי במשך היום?", היא שוב פותחת בנאום המוכר והלא מעניין שלה. "בסדר שירה, העיקר תבואי" אנחנו רצות טרופות נשימה, לא שוכחות להגיד לאמא שלום ולהודות על הכריך המפנק.

כשאנחנו ישובות בהסעה, מסדירות נשימה מהריצה המהירה, העזתי לשאול אותה, נזהרת במילותיי: "שירה, את לא חושבת שזה טיפה מוגזם", ניסיתי לגשש עד כמה נגעתי בנקודה רגישה, אבל שירה דווקא הראתה פנים חתומות כאילו לא הבינה לקראת מה זה הולך.

"את לא חושבת שזה טיפה מוגזם?" חזרתי שוב. מרימה קצת את קולי.

"מה מוגזם?" היא שאלה, עדיין לא מבינה. "כל יום אנחנו צריכות לרוץ להסעה בבהלה רק בגלל כל ההתגנדרות שלך מול המראה, באמת, מה הקטע שלך בכל זה?" הכעס החל להזדחל לו, מותר לי.

שירה נראתה מובכת מתמיד, כאילו הייתה זה הפעם הראשונה בה שאלתי אותה את זה, אבל האמת, זאת הייתה הפעם הראשונה שהעזתי ככה לפתוח פצעים פתוחים בנערה צעירה כל כך שזה עתה נכנסה לתיכון הומה אתגרי חברה. ובפרט שירה, שזה עתה בונה את אישיותה הכה לא יציבה.

"אני לא חושבת שזה התייפויות מיותרות" לבסוף היא ענתה, "מבחינתי זאת ההשתדלות שלי ב'קנה לך חבר'", היא נעצה בי זוג עיניים תמימות ורציניות.

"חחחח" עכשיו היא כבר באמת הצחיקה אותי, "השתדלות במה?" ניסיתי לברר שוב שאכן שמעתי נכון. "קנה לך חבר", הרי זה ציווי מהתורה והוא חשוב לא פחות מבחירת המסלול שאליו את הולכת בשביל הקמת בית של תורה, אחותי הבכורה היא אמרה בציניות, מסיטה את

מופתעת מהדיבור שיצא מתוכי, הרבה שמעתי את אבא מדבר עם אחי בנושא חן של אמת וכן של שקר, אבל עכשיו, עכשיו זה היה אחרת, עכשיו הבנתי על מה הם מדברים, זה יצא ממני, מהפה שלי, זה היה חידוש עצום בשבילי!

הרגשתי איך מרגע לרגע העניין מתחיל לקבל בהירות אצלי בלב, איך במקום החסר שגיליתי בעצמי מתחיל להתמלאות לו רצון חדש. "כן, אני באמת רוצה לחפש בחברה שלי ובסביבה שלי את החן האמיתי הזה, את החן המתוק והקדוש הזה, אבא, זכני לרצות למצוא חן בעיני ד' יתברך ולא בעיני אנשים, להיות מלאה בחן של קדושה, אותו חן שקיבלו כל האימהות הקדושות והצדקניות, זה היופי שאני רוצה, או לכל הפחות רוצה לרצות".

"אחח איזה כיף להתבודד" חשבתי לעצמי בקול, להרגיש שקיבלת תשובות היישר מידי הרחומות של אבא, ולצפות בתקווה ליום המחרת שבו התובנות החדשות והרצונות החדשים יקבלו תאוצה ומשמעות גדולה יותר. יצאתי מהמרפסת ופניתי לישון בתחושת כוונות לקראת הבאות, התחדשות מסוימת והמון סיפוק והערכה.

שתולה בבית השם

אופן סליחה שהלחצתי את המורה, פשוט... באמת התרגשתי לגלות שהמורה גם כאן. בתורת רבינו" "את בסדר גמור. לא היה לי באמת מה להיבהל כ"כ. אמרת משהו שאף אחת לא אמורה להבין, אבל הייתי כ"כ בהלם שלא מצאתי מוצא אחר באותו רגע. תביני שהתרגלתי לשמור את הכול בסוד"

"רק שהמורה תדע שיש קבוצה של מקורבות בסמינר. בכל כיתה עלולה להיות מושתלת"

"מה את אומרת? מדהים! אבל טוב שאת מזהירה אותי. בתור מורה אני צריכה להיזהר. אין ברירה אנחנו בגלות. שמעתי פעם וארט בדרך צחות על המילים "אז ימלא שחוק פינו" שנאמר על ימות המשיח, ושואלים מה יהיה כ"כ מצחיק? אולי נשמח, נתרגש, נתעורר לה, אבל מה יהיה מצחיק? ועונים שפתאום כל המקורבים יורידו את המסכה ויגלו לכולם שהם ברסלבים ופתאום כל אחד יראה שכל אלה שהוא פחד מהם, הם בעצמם בברסלב! ממי פחדנו? ממי התחבאנו? גם הוא בעצמו מקורב! איזה צחוק! וגם ההיא וגם ההוא!"

"חזק! המורה! זה באמת נראה שזה מה שהולך להיות..."

"בעזרת ה', אבל בינתיים אנחנו כאן בגלות. בואי נתמקד בשמחה על שזכינו בעצמנו!" אה! אשרינו!"

לא עושה שכל הרבנים והאדמו"רים יתחילו ללמוד את הספרים הקדושים האלה וילמדו את כולם והארץ תמלא דעה את ה' כמים לים מכסים?? הוי!! זה יכול להיות פשוט מושלם! הצלצול קוטע לי את ההתבודדות ואני חוזרת לכיתה. אך השאלה הזו ממשיכה להטריד אותי כל היום.

בערב אני עונה לשיחה לא מזוהה.

"שלום אילה, מדברת המורה קופרמן. דיייייי!!!!!!"

"אני שומעת שאת בהלם."

"אהמ... האמת כן... האמת שאני מבולבלת." "מה קרה? אסור גם לי להנות בעוה"ז מדיבורים מחיים של הנחל נובע?"

"ח"ו... ברור שמותר למורה. ומותר לכולם. ההיפך. אני מבולבלת מזה שהמורה כ"כ נבהלה ש'עליתי עליה'. וגם שאלתי את ה' ועוד לא קיבלתי תשובה, למה זה ככה שברסלב כ"כ נרדפת ומתחבאת? למה ה' לא רוצה שכולם יהיו ברסלב וזהו? למה זה כ"כ "אסור"?"

"זו שאלה מצוינת, אילה. ונראה לי שכל מקורב או מקורבת שואלים אותה מתישהו. זו אכן שאלה כואבת והאמת שיש כמעט עשרים הסברים לשאלה הזו. וההסבר הפשוט הוא שהיות ויש לצדיק כוח כ"כ גדול לקרב בני אדם לה, ובפרט צדיקים גדולים שמגלים את האור הגדול בעולם, והרי חייב שיהיה בעולם כוח של בחירה, וע"י התקרבות לצדיק אפשר לאבד את הבחירה, מרוב שהטוב כ"כ גלוי ונפלא כבר לא תהיה בחירה, לכן בהכרח ליצור מניעה חזקה מאוד, באופן שהאדם יהיה

באמת מברר ובוחר וכך יזכה לכל הטוב שזוכה הבוחר בטוב. שהרי אם כל העולם היו מאמינים ברבינו וכל הרבנים והאדמו"רים היו חסידי ברסלב הרי לא היתה שום בחירה ליהודי המצוי והוא היה "אוטומטי" מצטרף בלי שום חיבור והבנה ועל מה יקבל שכר? שעשה מה שכולם עושים?"

וכך כותב מוהר"ן: "ודע שכשהקב"ה מסתכל בנשמה שתוכל להחזיר בני אדם בתשובה, אזי הוא ית' כביכול מבקש ורואה שיהיה מחלוקת עליו"

"וואו. זה ממש משנה לי את כל המבט. פתאום ההתנגדות הופכת ממניעה לחיזוק. הרי היא ההוכחה שיש כאן משהו גדול! תודה רבה! ובכל

לא פלא שהיד שלי אדומה.

כל השיעור צבטתי את עצמי. אני הוזה? מדמיינת? אולי בכלל אני באמצע חלום?

היום נכנסה אלינו המחנכת המקבילה לשיעור חד פעמי, אף פעם לא שמעתי אותה קודם בשיעור.

היא מסרה סוג של שיעור יהדות, ולאורך כל השיעור אני שומעת דיבורי רבינו זכים וטהורים, רק בלי שם ומלכות. זה התחיל מסיפור מאבדת בת מלך, תוך כדי דיבורים על התבודדות, על הקשר שלי עם ה', על נקודות טובות, הכול דיבורים מתוקים כאלה שמוכרים לי ממקומות אחרים, מעבר לחומות הסמינר... מעבר להרי החושך... ישבתי הלומה ובלעתי בשקיקה כל מילה. נכון שהיא שינתה את המושגים ולא אמרה התבודדות אלא "שיחה אישית עם ה'" ולא אמרה נקודות טובות אלא "פלוסים", ולא אזמרה אלא "אשירה"... אבל מה זה משנה? התוכן היה זהב טהור מבית היוצר של רבינו והמדהים הוא הגילוי המרעיש שהמורה הדגולה היא מאנשי הצדיק!! מי היה מאמין? מי היה חושד??

בסוף השיעור מחיה הנפשות לא התאפקתי, עברתי בטבעיות סמוך לקתדרה שהמורה עדיין לא ירדה ממנה וסיננתי בחיוך: "המורה, תודה רבה! היה לשיעור טעם של יין הונגרי מתוק מאוד!". המורה היתה בהלם. לרגע ראיתי ניצוץ בעיניה, אבל פתאום היא החווירה, השתעלה קלות ואמרה בקול: "בנות, שכחתי לציין, הכול עפ"י החפץ חיים והרב פינקוס. כו"ט לכן".

ויצאה בלי להפנות אליי עוד מבט אחד.

אילה! תרגעי! - לחשתי לעצמי - מה את מצפה ממנה? היא אנוסה בדיוק כמוך ואולי אפילו יותר! היא מורה כאן!

ברחתי לפינה השקטה שלי. בקצה החצר, במקום שאפשר לראות פיסת שמים. הרמתי אליהם עיניים:

אבל ה'! למה זה ככה?? למה כל אחד בעולם יכול להוציא את כל השטויות שיש לו בבטן בקול, ורק אנשי הצדיק, ודווקא בתוך הציבור החרדי, צריכים להתחבאות כמו אנוסים, לברוח מהצל של עצמם, לסנן את המילים, לחשוב מה מותר ומה אסור לומר?? שמעתי על בחור שרצה לקחת לישיבה שלו ליקוטי מוהר"ן שיוכל ללמוד בו, וכמובן לא העז, אז הוא עטף אותו בכריכה נוספת של נביא שהיה באותו גודל, וכך ראו אותו עם נביא... ה', מה הרעיון בזה?? למה א"א ללמוד וללמד את תורת רבינו כמו שאר התורה כולה? מה הענין בהסתרה הזו? כ"כ הרבה אנשים היו יכולים להכיר את תורת ברסלב ולהתקרב לה' אם לא היה עליה כזו הסתרה! לא חבל?? למה המורה כ"כ נבהלה שתפסתי אותה על חם? למה דוד שלי לא מרשה לאסתי להיות איתי בקשר?? מה כ"כ מפחיד בדברי רבינו? למה אתה

הואי,
שכל היהודים
כאלו הגרדים
לא יהיו כאלו הגרדים!
הואי,
שיהיה ברור לכולם
שיש רבינו בלואם!
שיהיה ברור לכולם
וזינעיים, הואי,
שזכה בלואם
איה ראיה
לדבוק דבי
להיות אפויה.

פרק ה'

שלוש תפילות ביום

יפה מאוד אבל קודם שימי!! לא לדרוך במים!!
למה אתה מגרד בראש??

ורגע האימה הזה, שכולם נופלים עלייך בבת
אחת, גורר נספחים כל אחרי הצהריים - בכיות,
הבטחות, איומים, פרסים, עונשים...

וערב? מערכה חדשה: צחצחת שיניים? אבל
צחצחת? יפה מאוד אבל צחצחת?? קדימה
למקלחת! למה! לא!! סיימת!! שיעורים!!!

וכל הלילה ממשיך המצפון את עבודתו
בחריצות - איזו אמא רעה! איך דרכתי על
הנקודות הרגישות! אבוי, אני בדיוק כמו אמא
שלי!!

אז הנה יש לנו פיט:

הוא כל היום לא בבית והכול בכותרת של
"שחרית מנחה ערבית"

והיא כל היום לא פנויה והכול בכותרת "בוקר
צהריים וערב"

עשינו עסק?

את האישה לסודות בית הכנסת! רק ביום כיפור
הוא ממליץ לשלוח את כל הנשים לבית הכנסת
גם עבור כתיבה וחתומה טובה וגם עבור מדידת
זמני התפילות.

אבל האמת שגם אנו בנות ישראל לא נגרע
חלקנו, יש לנו את שחרית מנחה ערבית מהסוג
שלנו ואת זה לא ידעו בני הזוג הנ"ל, שאם היו
יודעים היו יוצאים תיקו - הרי כמו שהוא עסוק
בשחריתו הנמתחת ונמתחת כרצון איש ואיש,
כך גם היא עסוקה בשחריתה הנמשכת על פני
כל הבוקר! ואסביר לכן בדיוק:

את התפילות תיקנו אבותינו הקדושים כנגד
שלושה זמנים שמתגבר היצר על האדם, ואלו
הם גם בדיוק זמני הניסיון של נוות ביתו, אותם
זמנים חופפים - צאו ובדקו:

מה עובר על האשה בבוקר: קומי הרגע! מי
שפך את השוקו? רוויוץ להסעה!

ואחר כך לארוחת בוקר היא אוכלת את הלב
ברוטב של חרטה - איך צעקתי עליהם, איך
שלחתי את חיים בלי לשתות...

מה עובר בצהריים: שימי ילקוט במקום! שימי!

אשה אחת, נקרא לה אלישבע (השם הבדוי,
חסיה, שמור במערכת) ביקשה מבעלה לכבוד
יום ההולדת מתנה מקורית במיוחד. לא תכשיט,
לא מיקסר עם הטבעת שם ואפילו לא שלט
לדלת "כאן גרים האשם והצודקת", לא ולא!
היא ביקשה בקשה ייחודית ביותר: יום בבית
הכנסת!!

הבעל ביטל, מושכל ראשון, את בקשת
ההלוואה מהגמ"ח שהוא לוקח בד"כ באזור
תמוז, אזור היום המיוחד והיקר, ואף לסדר לה
יילון בפינת בית הכנסת לפני שתחרט. ואכן
ישבה חסיה, סליחה ישבה אלישבע יום שלם
והעתירה בעדה ובעד ביתה.

בערב, כשחזרה, שאל אותה הבעל המסור "נו,
איך היה בבית הכנסת?"

והיא ענתה בנחרצות: "שעה שחרית, רבע שעה
מנחה, עשרים דקות ערבית!"

אין יותר תירוצים!!

ויודעי דבר טוענים שאותו בעל מתחרט חרטה
גמורה עד היום וממליץ לכל אחד לקנות
מתנות בכל סכום רק לא ליפול בפח ולהכניס

"החברים המקרבים לצדיקי אמת
ואוהבים את עצמם בהם, ראוי שיחזקו
זה את זה ויעזרו זה את זה... גם
צריכין שכל אחד יחזק את חברו
ויעזרו זה את זה ויחזקו זה את זה
בעבודתו יתברך, ויזכיר כל אחד את
חברו כל העצות טובות שיודעים
ומבינים כל אחד בפני מה שקבלו

מִרְבָּם:" (משיבת נפש, ג)

סיפור מהשטח:

אתמול השם הראה לי את הכח של נקודת החבר. את הצלחה של לקבל אחת מהשנים צצה
טובה וחיונית. בעזרתי לי תחילה קראתי בפניה הזו על הצלחה של להוציא את הכיסופים
בפה. חיד אני רוצה להתחיל ליישם. עברתי כמה שעות בלבד - והש"ת שלח לי הצלחה
חיה ושלמה על:

"אלה" על הקו חברה ברסלביט "אולי יש לך את המספר של -? אני רוצה לארגן איתה שבת
למתקרבות". מה?? אני מתאהב ומשתפת איתה:

לפני כמה ימים דברתי עם חברה אחרת על הרצון החזק שיש לי לארגן כזו שבת.
אבל ידעתי שתינו שאין לנו כרגע כלים להוציא אותה מכח אל הפועל. אז 'רק' הוצאתי
את הכיסופים בפה. "מדהים" מתלהבת חברתי בטלפון "עוד יותר מאלה, זו ארזות
את ההשגחה פרטית בעניינים. כי לא תמיד רואים את הקשר בין ביטוי הרצונות בפה -
להשגחה שלהם". "אבל תמיד זה קורה!" אני מסכמת ומתחזקת בכל אברי על הכח הנפלא
של לקבל אחת מהשנים עצמות והתחזקות בכל העניינים ובפרט בקלל היקר של הפצה.

נקודה של הפצה:

העניין של ההפצה צריך כח. חברה שתבין את הרצון הבלתי
את המניעות הנפלאות. את הבחינות, אפילו... משהי שאפשר
לקבל ממנה צצה טובה או הכולנה. שתגיד: "תמיכי, את כן
פועלת..." כח שיש כאן בפנינת ההפצה היקרה הזו. בעצם.

// לשמחה וחידות